

*Віталій
Гващенко*

Краплинки

поезії

*видання третє,
доповнене*

ББК 64.4 - УКР
I 24

Це третє доповнене видання “Краплинок”
кандидата технічних наук,
доцента Національного технічного
університету України
“Київський політехнічний інститут”,
Заслуженого працівника культури України
Віталія Іваценка

Художник
Ірина Панаріна

ISBN 978-966-622-432-6

У 2000 році я зібрав коротенькі віршики у чотири рядочки в одну книжечку і назвав її “Краплинки”. Ця форма полюбилася мені, бо в чотирьох рядочках можна багато що сказати, вони як формула. І якщо зачепить душу, легко запам'ятовуються. Пізніше видав ще дві книжечки краплинок поезії - “Мозаїка життя” і “Зернятка”.

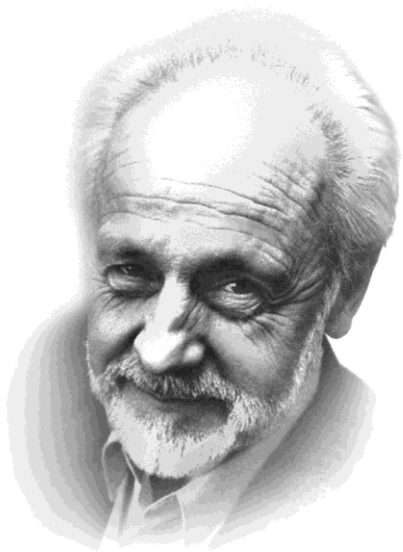
На сьогодні видав 15 збірок. З них дев'ять «первинних», в яких не повторюється жоден вірш, три тематичні: «Українці! Прокидайтеся!» (публіцистика), «Усмішки» і книжечка для тих, хто тільки входить у свідоме життя «Найкраща подруга». І три подарункових видання: «Слова любови» (написане в російськомовній молодості, тобто до 55 років), двомовна «Поезія кохання» і «Ми – українці!», яка на Міжнародному книжковому ярмарку у 2007 році отримала персональний Диплом «За вагомий внесок у розвиток української поезії».

В Інтернеті маю сайт «Поезія Віталія Іващенко» (viiiv.co.ua), де можна безкоштовно скачати всі книжки і більше 30 пісень, написаних на мої поезії, переглянути біля 20 годин відео вечорів поезії, презентацій книжок і телепередач. Там же всі мої контакти і адреси магазинів, де продаються книжечки.

Хто не має Інтернету, пишіть Іващенко Віталію, до запитання, Київ, 03110, Вишлю все, що Вас зацікавить. Є книжки в Києві на Петрівці (ряд 57, місце 12) і в магазинах «Книгарня Є».

Вдячний друзям Ірині Панариній, Людмилі Боговій і Олегу Слінькову за творчу допомогу.

Віталій Іващенко

Пізнання світу і себе

Нічого не буває просто так,
Нічого не буває випадково:
Ні зустріч, ні подія, ані слово.
До того йшло, або ж це Долі Знак.

А може, так і треба жити:
То перти плуга, то співати,
То плакати... Та не карати
Себе за щось, не так прожите.

У кожного в житті своє багатство:
У когось гроші, хтось ростить дитя.
Багатий я святим духовним братством
Закоханих в поезію життя.

Не жди доплат за праведні труди,
Вони самі тобі і людям світять.
Нікому зла ніколи не роби,
Все віділлється: не тобі, так дітям.

Два постулати душу березуть:
Пізнай своє призначення у світі
І не завадь нікому вільно жити,
Бо в кожного є власні Доля й Путь.

Від прикростей життя немає ліків.
До мудрості звертаємось
нечасто ми.
І все ж таки нещасні ми настільки,
Наскільки бути хочемо нещасними.

Чесноти й мудрості існують вже віки.
Чому ж така зневіра і розруха?
Бо кожен творить
власний простір духу,
У цьому світі всі ми новачки!

Кажуть,
доля любить справедливість:
Одним — мільйони, іншим — совість.
У інтелігентів власна гідність:
Багатство їх — це їх духовність!

Весь рід людський —
це два нерівні клани,
Багаті й бідні є і там, і там.
Одним життя завжди чомусь погане,
Щасливі інші будь-яким життям!

Господь дав людям в сиву давнину
Всі заповіді і сказав: "Моліться!"
Ісус додав ще заповідь одну:
"Роби своє, не плачся і не бійся!"

Всі люди наче схожі. Але ні!
Вони є рівні тільки перед Богом.
В духовності одні завжди на дні,
А інші до вершин ведуть дорогу!

"Добро і розум сіяють ніде!
Глухі жінки й чоловіки!"
"Ви сійте, сійте! Щось та зійде!
Це Божа Справа на віки!"

Для декого добро — неначе гра:
На гривню зроблять,
а кричать на двадцять.
Є принцип анонімності добра:
Твори його, але не вихваляйся!

Місяці вже для нас, як година —
Стільки справ і турбот день у день!
Щоб відчути, що ти є людина,
Час від часу тікай від людей.

Що нас гнітить? Що душу піднімає?
В якій би скруті жити не прийшлося,
Не мучся тим, якщо чогось не маєш,
Навчись радіти, маючи хоч щось!

Незрозуміла, неприродна
Така закономірність є:
Скупі багаті, бідні — добрі!
Багатство що, людей псує?

Якщо у тебе є який талант,
То будуть вороги обов'язково!
Бо бездарі від заздрощів готові
Паплюжити й ганьбити все підряд!

Хоч де, хоч як би доля нас носила,
Хоч кожному написано своє —
Жіночий погляд надає нам сили,
Нагадує мужчинам, хто ми є!

Не відкладайте радощі нізащо!
Сьогодні будьте щирі і відкриті!
Не треба жити тим, що буде краще!
На тлі смертей це щастя —
 просто жити!

Не все життя записано у долі.
Вона дає можливості і тільки.
А що, коли, кому, за що і скільки —
Залежить вже від розуму і волі!

Якщо тобі лестять багато,
Приховуючи ікла вовчі,
Ти мусиш усмішку тримати,
А висновки робити мовчки!

Азарт роботи знаємо з тобою.
Працюєм більше і живемо краще.
Без щирості, без ніжності й любові
Спокійно можна жити!.. Тільки нащо?

Дарунків доля нам не піднесе.
Як всі, сам дбаю про своє багатство:
Насамперед, це однодумців братство
І та душа, яка понад усе!

Не хочу жити просто так!
Я можу тільки чимось жити:
Кохати, мріяти, творити,
Щоб слід залишив день прожитий,
Життя щоб мало сенс і смак!

Смішне чи прикре скоєне тобою?
Є проба, перевірена не раз:
Як можеш посміятись над собою,
То з гумором у тебе все гаразд!

Вгамуйсь! Не рвись у перші!
Будеш битим.
Лиш прикрощі нас мудрості навчать:
Ніколи грошей всіх не заробити
І не перелюбити всіх дівчат!

Чому старішаємо так зарані?
Нам хочеться всього і чимскоріше!
Як ти — господар, а не раб бажання,
Життя стає багато цікавішим.

Живи, живи, іронізуй зухвало
Над витівками пристрастей людських!
Твій прийде час — і буде місця мало:
Ще будеш ти благословляти їх!

Дівчата люблять сильних і крутих,
Відомих, наглуватих і багатих.
А щастя в тому, щоб зустріти тих,
Хто вміє розуміти й цінувати!

Люблю я ліс при будь - якій погоді!
У небесах розчинюються біди.
Чи ви помітили: краса природи
Підштовхує нас у людські обійми!

Промучившись, проплакавши,
проставши
Образи і великі, і малі,
Я зрозумів, що розум дав Всевишній,
Аби шукати радість на Землі!

Не думай, що характеру не маю
І висновки робити підожди.
Я просто довго рішення приймаю,
А як прийму, то раз і назавжди!

Яка то радість — зроблена робота!
На совість, а не просто абияк.
Є в цьому особлива насолода,
Гармонії життя прекрасний знак!

Страх помилок не треба у душі нести!
Невпевненістю не отруюй путь!
Навчись переживати неприємності
Лише тоді, коли вони прийдуть!

Я не сварюсь і наче все прощаю.
Ніколи не роблю нікому шкоди.
Хтось думає — характера не маю.
Я — просто незлобивої породи.

Щасливим довго бути неможливо.
Існує мудра давнішня порада:
Ніхто не зна, що з нами буде завтра,
То ж не чекай —
сьогодні будь щасливим!

Так живемо, неначе ми безсмертні!
При телящиках марнуєм час.
А він летить! Прожиті роки стерті.
Що зроблено? І хто згадає нас?

Нехай надія в вас не вмре:
Розверзнеться під вами прірва,
Внизу летітиме орел,
Впадете ви йому на крила.

Цікаву дорогу для тебе
Я бачу і щиро наврочу,
Якщо твоє рішення "треба"
Важливіш капризу "не хочу".

Є істина: все перевірить час
І доведе, що є святе, що грішне.
Одна біда — ця істина для нас
Не має сенсу. Ми вже в часі іншим!

Не бійся ненавмисних помилок!
Без них ніхто не досягнув мети.
Всі помилки — це для душі урок,
Засвоївши, спокійно далі йди.

Про себе не кажи недобрих слів,
Бо має сказане таємну силу.
Кажі: "Я сильний, впевнений,
щасливий!"
І буде саме так, як ти хотів!

Для людства хміль —
і пристрасть, і наруга.
Йому одна частина рада й вдячна.
Кляне його і проклинає друга.
А ми п'ємо! Нечасто, але смачно!

Для багатьох я — образ ідіота.
Не зрозуміти їм життя моє.
Я прокидаюся, радію: є робота!
Увечері радію: знову є!

Самі собі вигадуємо образ,
Усе життя працюємо на нього,
Всі сили витрачаємо на показ,
Для щастя не лишається нічого!

Готуймо серце до печалі й кривди!
Нескривджених нема і не було.
Лиш вистраждавши,
можемо відкрити
Гармоній світу вічне джерело!

Є філософія бажань:
Якщо їх всі задовольнити,
Не буде сенсу далі жити.
Як хочеш жити — то бажай!

Буває, що у справах раптом збої.
Ані причин, ні приводів немає.
Це Доля так спілкується з тобою,
Це Провидіння так попереджає!

З нас кожен вибирає власний шлях,
Своїх богів, коханих і молитви.
Гармонія життя — це лезо бритви!
А решта — труд, спокуси, біль і страх.

Якщо ти хочеш душу зберегти,
Не дати вмерти їй від суму й болю,
Роботою рятуйся і любов'ю!
Душа не може жити без мети!

Завжди не вистачає нам чогось.
Гармонія життя завжди неповна.
У цім не винні ані ти, ні хтось.
Змирись і не бунтуй.
На жаль, це норма!

Бажаємо світлих вершин,
Чекаємо щастя щодня.
Відсутність поганих новин —
Прекрасна, повір, новина!

Якщо ти від природи неледачий,
У прикрощах достатньо гуль набив,
Якщо тебе не обмина удача,
Робити щось не хочеш — не роби!

Не зводьте, ради бога, все до грошей!
Вони — лиш міра праці чи злодійства.
Щасливими зробити вас не зможуть,
А душу можуть звести до каліцтва.

На кожен день розписано нещасть.
Якщо тебе сьогодні не спіткало,
Ти не радій! Бо буде місця мало,
Як доля накопичить і віддасть.

Не роби нічого через силу!
Твій надрив — ознака несвободи.
Не таких, як ти, не раз косила
Жадібність до грошей чи роботи.

У зграї звірі знищують слабких,
Щоб через них не нищилась порода.
А люди, хоч як дивно, нищать тих,
У кого розум є, талант і врода.

Є сенс життя: бажання насолоди
В коханні, у природі, у ділах,
У відчутті гармонії й свободи.
А решта — шлях до неї,
біль і страх.

Визнання не чекайте людського —
Надто дорого треба платити.
Те, що є в вас, немає ні в кого,
Поважайте себе і живіть!

Тому не заздри,
хто вже став багатим.
Ніхто не знає де, коли і чим,
Якими нервами за все він платить,
А ти зате спокійно спиш вночі!

Як всі біжать, так тяжко зупинитись!
Гнітить якесь передчуття біди.
Здається, що гуртом не помилитись.
Біжу, як всі. І знаю — не туди!

Життя було і є недосконалим.
Того, що хочеш, не дає нам час.
Були і завжди будуть ідеали,
Щоб світла мрія не вмирала в нас.

Думки красиві і краса в словах,
Краса природи і красиві люди...
Хто вміє все це бачити і чути,
У тих душа порожня не бува!

Не всім відомі істини високі.
Одну із них для себе я відкрив:
Хороший настрій і душевний спокій —
Єдиний смисл життя в усі віки!

Покази мод, балет, жінок прикраси,
Естрадні шоу, танго при свічах...
В основі їх бажання нерв прекрасний.
Цей рух назустріч житиме в віках!

Мінятися не бійся, любий друже!
Незадоволення собою —
 добрий знак.
Лиш дурень не міняється ніяк,
Бо точно знає, що розумний дуже!

Чому на нас несхожі діти —
 не збагнемо!
Духовного єднання чом немає?
Господь вдихає душу в кожного окремо!
За себе кожен сам відповідає!

Питання є за давнє, відкрите,
Та відповідь на нього треба знати.
Чи то ми живемо, щоб працювати?
Чи, все ж таки, працюємо, щоб жити?

В словах і позах легко придуритись,
Здається, що в брехні нема гріха.
Розкажуть, хто є хто, лише дрібниці,
В подробности, в деталях суть людська.

Усім, хто пнеться,
хочеться порадити:
Не бідкайтесь, що почестей замало.
Що вище ви самі себе підняли,
Болючіше й страшніше буде падати.

Духовний храм як небеса відкритий.
Відкрита й прірва мороку й біди.
Самі вирішуємо рухатись куди,
Як душу ще не продано й не вбито.

Добро і зло з'явились не сьогодні.
Добро — це дія, що комусь на радість.
Чи добрі ви, коли самі голодні,
А не тоді, як вже понаїдались?

Як мало привітних облич,
Що світять теплом, добротою!
Яким я сказав би: "Поклич,
І я побіжу за тобою!"

Навіщо носять темні окуляри?
Не бачачи очей, не можна взнати,
В душі цій зло, цікавість чи то чари?
Що ж в ній таке,
щоб від людей ховати?

Як думаю про тих, хто відійшов,
Сумую, що їм мало дав любові.
Чому соромимося діями і словом
Сказати добрим людям про любов?

Не дуже віриться, що ми
Щось можемо змінити в світі.
Хіба що вірою зігріті
На йоту змінимось самі.

Здається нам, що ми такі розумні
І ділові. Нам спокій тільки сниться!
Але я маю в тім великий сумнів:
Такі ми часом робимо дурниці!

Не тягніть до себе негативи,
Прикрощі чужі, проблеми світу.
Зраночку собі: «А я щасливий!»
Вчіться жити радісно й любити!

Природу захищаємо. Від себе.
Але самі ми — часточки її.
В собі природу захищати треба:
Бажань свободу, пристрасті й жалі!

Людські стосунки – це процес.
За справи – чи ганьба, чи то подяки.
Хто служить всім як вірний пес,
До того ставляться, як до собаки.

В житті є істини тривожні,
Все визначають домінанти.
Що важливіше: мати гроші,
Чи, все ж таки, спокійно спати?

В трудах щоденних і змаганнях
Спливає час у небуття.
Цінуй, плекай свої бажання,
Бо саме в них є сенс життя!

З усіх живих істот лише людина може
Із насолодою робити іншим зле,
Не розуміючи,
що цим гріх власний множить,
Що не спокутується. Бережи себе!

Кручусь у колі примітивних істин.
Засмоктує болото суєти.
Немає часу поруч з другом сісти,
Відкрити серце, душу відвести.

За щирість і відвертість бито й бито.
Розчарувань, як в юності, боюсь.
Я хочу душу від людей закрити,
Сховатися, як робить це моллюск.

Завжди наснаги менше у житті,
Якщо немає рідної людини,
Якщо навколо люди, та не ті,
Які б нас розуміли і любили.

Жаліти вчилися протягом століть.
Лиш егоїст на біль не відгукнеться.
Людей у скруті треба пожаліть,
Утішити їх душу й власне серце.

Життя людське таке багатоцінне,
Що гріх великий — душу усамітнить.
Ніхто й ніколи жертви не оцінить.
Ми, окрім себе, ще комусь потрібні.

Як пересилити себе ти зміг,
Зміг подолати лінощі і втому,
Це твій здобуток
 справжній і вагомий,
Бо воля — це є долі оберіг.

Як дуже хочеться чогось,
Бажанням не здавайсь без бою,
Не дай їм правити тобою,
Щоб плакати не довелось.

Собі влаштуймо свята!
Закохуймось хоч би у мрії!
Хай душу гріє нам надія
І фантастичная мета!

Не вірю я успішним і лукавим,
Що їм вдалось знайти до щастя путь.
Ні гроші, ні кар'єра, ані слава
Не очищають душу, а гнітуть!

Життя і час — це як дорога,
Хоч я не можу зрозуміть,
Чому сумне трива так довго,
А все прекрасне — тільки мить!

Дотепний дядько на базарі таке утнув:
На всьому дві ціни:
«розумним» – «дурням».
Розумним вдвічі вища. Всі платять цю ціну!
Прекрасний спосіб виявити дурнів!

Якщо свій вибрав шлях, свою наснагу,
Любов і творчість – стимул і потреба,
Навчитись треба не звертати уваги
На всіх собак, що гавкають на тебе.

Це правило чи виняток, не знаю,
Але зі мною так не раз було:
За добрі справи наче хтось карає,
І за добро так часто платить злом.

Ходімо в ліс, ходімо в поле,
Кудись подалі від людей,
Від їх надуманих ідей,
Що стільки душ перемололи!

На жаль, ця істина не всім відома:
Щоб у житті твоїм були свята,
Не заподіюй зла ніде й нікому
І суєтою не марнуй літа!

Життя — це вибір. Вибір рівноваг:
Добра і зла, любові і печалі,
Штормів і штилів, моря і причалів.
Ти вибрав сам, тому — ніяких скарг.

В духовності свій рівень має кожен.
Хоч зовні це не видно, але все ж
Щасливим бути ані з ким не зможеш,
Як ти на рівні іншому живеш.

І через це немає в сім'ях щастя,
Розчарувань ніхто не обминув.
Тому лиш одиницям може вдасться
В духовнім просторі знайти свою рідню.

В душі моїй дії потреба,
Ти це зрозумій і прости,
Я буду робити, що треба,
А там — хоч трава не рости!

Відомо всім: у мудрості печаль.
Ти є сьогодні — завтра вже не будеш.
Як свято свят схід сонця зустрічай!
Молись душі, яку сьогодні любиш!

Влаштуймо собі свята,
Попри занудні пересуди.
Згадати що на старість буде.
А може, в цім життя мета?

Душа чутлива довго дозріва,
В світ не виходить, як дитина з хати.
Коли ж дозріють почуття й слова —
Тоді, на жаль, вже нікому співати.

Якщо не можеш
прикростей позбутись —
Це не в твоїх можливостях і волі —
То не нервуй. Так, певно, має бути,
Бо все давно записано у долі.

Існує цікавий феномен "плацебо":
Ковтаєш пігулку, в якій геть нічого,
І ти вже одужав! Засвоїти треба:
Це віра лікує — у себе і в Бога.

Якщо не хочеш бути злим і битим,
Облиш людей, роби собі своє.
Ні в чім нікого не переробити,
Приймати треба світ таким, як є.

Не можна щастя дочекатись,
До нього треба йти і йти,
Любові зводити мости,
До себе й світу усміхатись.

В житті до мети, попри скруту і втому,
Приходиться йти не шляхами, а стежками.
Характеру міць полягає у тому,
Щоб мужньо у скруті сказати: "І все ж таки!"

Не покладайся лиш на Небеса,
У прикрощах не звинувачуй долю.
Якщо ти маєш розум, силу волі —
Насамперед подбай про себе сам!

Живуть в душі людській
Бог і Диявол,
Підказують, нашіптують, ведуть.
Покажуть вчинки і життєва путь,
Кому служив ти і кого ти славив.

Ні, я не сирота у цьому світі,
Рідня по духу є і є кохані.
Банальних істин обминаю сіті
І не спішу старішати зарані.

Приходимо у світ не для страждань,
А щоб себе, любов і світ пізнати,
Своїми стати у країні знань,
Тому життя — дар Божий, а не фатум!

Цю істину з нас кожен знати мусить,
Життєву обираючи ходу:
Усяка неподолана спокуса
Дарує радість! Може і біду.

Хоч що було б, вилазь із моря сліз,
Надією і вірою живи,
У будь-якій халепі усміхнись
Хоч би тому, що ти іще живий!

Зухвало так поводишся з людьми!
Напевно сам нецькований, небитий.
Ніхто тобі не вибачить ганьби.
Ти за нахабство маєш заплатити.

"Чому ти все встигаєш, а я ні?
Хоч за що візьмешся,
тобі все вдасться!"
"Ти довго спиш, сном мариш уві сні,
Я ж вдосвіта встаю шукати щастя."

Хоч що було б — хай вітер свище!
Усе — не так! Життя — не мед!
Скажи собі: "Привіт, друже!
Вставай! Всміхнися! І вперед!"

Як почнеться в житті чорна смуга —
Наче біди і болі зійшлись,
Ви згадайте про вірного друга,
З ким так щиро кохались колись.

Бажання — стимул і одвічна мука!
Нікому вгамувати їх не вдасться.
Багато не бажати — це наука!
Це спосіб, як наблизитись до щастя.

Бог в кожному із нас, його ми сутності.
Як час випробування настає,
Ти зазирни у свій колодязь мудрості.
Якщо, звичайно, він у тебе є.

Людей усміхнених у світі дуже мало.
Як правило, це сильні особистості.
Страхи і комплекси свідомо подолали,
Їх простір —
це любов і світлі пристрасті.

Ваші зморшки навколо очей
Через те, що смієтесь багато.
Це за радості мізерна плата.
Дай вам боже сміятися ще!

"Мовчання — золото!" У світі
Цінують всі говірку цю.
Якщо кортить розбагатіти,
Не хнич, замовкни і працюй!

В житті чимало прикростей і сліз,
Але від того вішатись не варто.
Бо так у всіх. Ти просто не доріс,
Щоб вищу рівновагу цінувати.

Все поспішаєм, товпимось... Куди?
Щоб мати більше, жити красивіше!
Як прийде час розплати і біди,
Тоді лиш схаменемося: "Навіщо?"

До кожного прийдуть хвороби плоті.
Але завчасно не здіймайте галас.
Не заощаджуйте на ліки потім,
А витрачайтесь на здоров'я зараз!

Дівчата палять! Завжди з цигарками!
Хіба вже це так тяжко зрозуміти:
Хороші хлопці вас не візьмуть заміж —
Навіщо ж їм від вас каліки - діти?

Є дві енергії — зла і добра
У душах, у суспільстві, в цілім світі.
Життя, події, вчинки — це їх гра.

Якщо це вам вдалося зрозуміти,
Ви можете насамперед в собі
Контролювати зла й добра потоки,
У вчинках бачити низьке й високе
І розуміти витоки подій.

До світла йти потрібно тернами,
Терпіти муки чималі.
Це не геройство — клясти темряву,
Ти хоч би свічку запали!

Загинув Пушкін на дуелі — крові втрата.
Дантеса в руку чиркнуло ледь—ледь.
Сьогодні Пушкіна могли би врятувати.
Дантеса ж за просто
залікували б в смерть!

Ідея профілактики — зі Сходу:
Правителі із розрахунку, не з любові
Платили добре лікарям лиш доти,
Допоки всі в сім'ї були здорові.

Духовності дітей щодня навчати треба.
"Та якийсь буде!" — чути всюди й скрізь.
Якщо дітей не піднімаємо до себе,
Свій рід ми опускаємо вниз.

Є люди, що завжди суворі.
Ім все — не те! Усе — не так!
Вони, напевно, просто хворі.
Як їх любити? А ніяк!

Життя людське — немов дорога,
В нім вистачає горя й свят.
Щось твориш сам, а щось — від Бога:
Все п'ятдесят на п'ятдесят!

Закоханий по вуха! Раптом зрада!
Розбагатів! Все втратиш ненароком.
До слави пнешся? Пам'ятай пораду:
Все, що занадто — все вилазить боком!

Між людьми й птахами
схожість я відкрив.
Легше розібратися в них тепер мені.
Люди бездуховні — що птахи без крил:
Вміють напаскудити, а літати — ні!

Конфлікт тому й конфлікт, що в ньому є
Дві сторони, два принципи, дві думки:
Знаходить вірне рішення розумний,
А "принциповий" завжди програє.

Він любить сам з собою розмовляти.
Хай звичка ця вам не здається дивною.
Аби у самоті не нудьгувати,
Спілкується з розумною людиною.

Ми пам'ятаємо усе життя
Учителя. Якщо він справжній вчитель.
Не так важливо те, чому нас вчили,
Найважливіше — хто учив і як!

Коли тебе дратує щось:
Несправедливість,
 злість чи хамство,
Свідомо ображає хтось —
Не піддавайсь! Не опускайся!

Ти порахуй до десяти,
Відчуй, що ти — розумна й мила,
Що ти підступність зрозуміла,
І злу мети не досягти!

Мене дивує пристрасть багатьох:
Чомусь кортить їм зазирнути в ліжко —
Хто з ким живе? Удвох чи може втрьох?
Як любляться: чи грубо, чи то ніжно?

Що це за комплекс? Все це нащо їм?
Самі красиво жити неспроможні?
Напевно, просто люди ці порожні,
Самі нездатні, от і заздять всім.

Культура робить нас людьми.
Мистецтво душу піднімає.
Тому без них чи люди ми?
Бездушшя людство доконає.

Любов і заздрість
завжди світом правили,
Тому конфлікти притаманні людству.
Ці дві основи, дві енергії, як правило,
В одній душі ніколи не зійдуться.

Мене тримає у цім світі
Те, що потрібен ще комусь,
Хтось може і мене зігріти,
І я, загублений, знайдусь!

Не бийте сина по обличчю,
Хоч що б зробив,
 хоч що б порушив.
Ви не обличчя б'єте — душу.
Він на дуель вас не покличе.

Але цей гріх вам віділлється
З роками. Схована образа
Колись поцілить вам у серце...
Тому не бийте хлопця зараз.

Наснага життя
 не в посадах чи в грошах —
Було так колись і тепер,
А в тім, що про тебе — тільки хороше!
При тому, що ти ще не вмер.

Минуле здається убогим,
Але не забудьмо одне:
Що більше навколо нового,
То буде ціннішим старе.

Образили. А вибачень нема,
Людська безтактність і невдячність
 серце крає.
Простіть їх. Ображатися дарма,
У них для вибачень душі не вистачає.

Бажаючи комусь здоров'я і багатства,
Ви про удачу хоч би заїкніться.
«Титанік»: всі були здорові і багаті,
Удачливих – хто врятувався – одиниці!

Щасливі люди – саме ті,
Яким добро творити легко
На людях чи у самоті.
В їх душах сонячно і тепло.

Найгеніальніший учитель
Нічому зроду не навчить,
Якщо не хочете учитись.
Не мучтесь! Дурнями й живіть.

Буває, що не хочеться дивитися
Людині в очі, розмовляти з нею.
Я начебто боюся заразитися
Нещирістю, підступністю, брехнею.

Давно засвоєний урок,
Здається, дав його Конфуцій:
Що більше власних є думок,
То менше буде одnodумців.

Нерозумінь чимало через те,
Що від людей чекаємо багато.
Але ніхто не може більше дати
Того, що у душі у нього є.

Пізнання світу – радості і муки.
Все змінюється: щастя – потім смуток.
Якщо ніколи не міняєш думки,
То ти – або брехло, або придурок.

Не можна зрозуміти все у світі,
Його не критикуй, але приймай.
Ми — не творці його, а лише діти,
Яких на час пустили у цей рай.

Розумні всі в роботі, це — наснага.
"Чи любиш ти мене?" —
 у жінки сумнів.
Не почуття їй треба, а увага.
Так от чому жінки так люблять дурнів!

Не перечитуймо своє життя,
Допоки є в душі бажання й сили.
Бо кожен день — не крок до небуття,
А відкриття: який же світ красивий!

Не треба нервувати через те,
Що в світі є несправедливість,
Хамство,
Бездарна влада і дурне начальство,
Що непорядність в прірву світ несе.

Так, це все є. Але не в нашій волі
Міняти чи людей, чи хід подій.
Дай боже, зрозуміти власну долю,
Змінити щось на краще у собі.

Тепер я знаю істину просту
(Можливо, краще, щоб її не знав би):
Інтелегентність, скромність, доброту
Найбільш цінують... шахраї й нахаби.

Якщо грішиш свідомо і завжди,
Страхуючись одним: а я покаюсь —
Заплатиш неминучістю біди,
Спокутуватимеш гріхи роками.

Чому у багатьох сумна дорога?
Чому банальні мрії і бажання?
Бо без хоч би маленького кохання
Життя стає безбарвним і убогим.

Хоч хто були б ви — чи пани, чи леді,
Проблеми є в усіх — це як закон!
Боятись їх, тікати — не резон.
Якщо нема проблем, чекай трагедій!

Ніхто всього не знає достеменно,
Де пізнання початок, де кінець.
Хто розуміє світ людей — той вчений,
Хто зрозуміти зміг себе — мудрець.

Роздратування у стосунках — це вже край.
Нема любові — набридають люди.
Виправдувань чи то пояснень не шукай:
Нас роздратовують лиш ті, кого не любим.

Провінціал! Не зводь намарно дні свої,
Роботою життя наповни вщерть.
В провінціях народжуються генії —
В столицях їх чекає слава й смерть.

На помилках своїх
розумний вчитись буде.
Мудріші вчаться тільки на чужих.
Якщо ви не вчитеся й на своїх,
То ви, без сумніву,
стовідсотковий дурень!

Так, ти успішний, але не герой!
Інших повчаєш, не маючи совісті.
Право на проповідь має лиш той,
Хто повсякчасно готовий до сповіді!

"Бажання жінки — це закон!"
Говірка є така.
Це для жінок — казковий сон,
який мужчин ляка.
Чому буває саме так —
пояснення знайшов:
То є закоханості знак,
або ж сама Любов!

Твій день народження —
це свято і для нас.
Твоє багатство — роки, що прожиті.
Але святкуємо не їх, а день і час,
Коли душа твоя з'явилась в світі!

Чи ми комусь потрібні —
в цьому суть!
Це джерело бажання далі жити.
Тому батьки, кохані, потім діти
Роками нашу душу бережуть!

Усе життя – це сходинки кудись.
Для світлих душ – уверх в духовний простір,
Це набуття людських прекрасних рис
Любові, мудрості і благородства.

Для темних душ цей простір – егоїзм,
Усе лише для себе і під себе.
В духовнім вимірі – це сходинки униз,
Немає ідеалів – є потреби.

Але, на жаль, багато сірих душ,
Що ні про які сходинки не знають,
Живуть, як сплять. Нічого не читають,
Їм добре й так. Їх спокій не поруш!

У совісті стежка вузька.
До гідності вимог багато.
Найперша чеснота людська —
Нікому й ніде не брехати!

Учителі є і викладачі.
Викладачі — це ті, що викладають
Усе, що знають, може, і не знають.
Учитель — жити і любити вчить.

У чому проявляється наш розум?
В умінні відчувати, що важливо,
Поезію відшукувати в прозі
І завжди бути трішечки щасливим.

Чи ви в літах, чи ще безвусі,
Уперто йдучи до мети,
Ви не тікайте від спокуси,
Бо більше може й не прийти.

У юності краса вражає нас.
Зразком гармонії стають красуні.
На відчуття це не впливає час,
Тому що наші душі завжди юні.

Ти не дивуйся і не переймайся,
Що стільки є людей недосконалих.
Рости душею — це щоденна праця.
А неледачих в світі дуже мало!

Чи знаєш ти, що каяття —
Не просто визнання провини,
Це цінностей духовних зміна,
Початок іншого життя.

Щоб душу вдосконалити свою,
Я вчуся підніматись над собою,
Вдивлятися у помилки і збої
І розбиратися, кого і як люблю.

Щоб розумом,
як скальпелем, пройтись
І видалити комплекси і вади,
Простити іншим їх брехню і зради,
Душі своїй сказати: "Усміхнись!"

Як зуб за зуб, за око — око,
Якщо "на принципи" пішло,
Ми множимо всесвітнє зло.
За це поплатимось жорстоко.

Як хочеться робити щось — роби!
Не сумнівайся — треба чи не треба.
Твоє бажання — це душі потреба,
Одна з ознак щасливої пори.
Як хочеться робити щось — роби!

Щоб бути вільним і розкутим,
Знай: ти не гірший і не кращий.
Дозволь собі собою бути!
Прийми, що інші всі — інакші!

Якщо порозумітися не можемо,
То це не значить, що один із нас тупий.
Є власне світобачення у кожного,
Свій рівень розуміння, совісті і мрій.

Як витрачаєш на здоров'я більше,
Ніж витрачав колись на руйнування,
Це значить, що ти вже порозумнішав
І усвідомив, що це шанс останній.

Провінція! Село! Звучить як лайка.
Сенс пояснити багатьом нелегко:
Провінція — не місце проживання,
Це стан душі і рівень інтелекту.

Всі помиляються — це і було, і буде.
Але тому недосконалий світ такий,
Що лиш розумні і духовно сильні люди
Уміють визнавати власні помилки.

Оцінками, порадами, ділами
Ми входим в простір іншої людини.
Та будьмо обережними, бо з нами
Чинитимуть так само, як ми з ними.

Дивлюсь на обличчя. Багато нещасних,
Сумних, заклопотаних, втомлених, злих.
Усміхнений погляд побачиш нечасто.
Як їм допомогти? Чим утішити їх?

Можливо голодні? Не дуже в це вірю.
Духовно порожні? Я думаю — так.
Немає любові, надії і віри,
І, певно, забули життя сенс і смак.

Чому усміхнених так мало в світі?
Хтось заклопотаний кар'єрою чи грішми,
Хтось переконаний, що завтра буде гірше,
Їх душі недовірливі й закриті.

Лише самодостатня особистість,
Що усвідомила снагу життя і радість,
Талант любові, пристрастей безцінність,
Уміє світу й людям усміхатись.

Оскільки ми усі в цім світі гості,
Самодостатні, рівні перед Богом,
Не треба входити
в чужий духовний простір,
Якщо нас не запрошують до нього.

Добро творити — поклик і потреба.
Як хтось до доброти твоєї звик,
Неначе п'явка присмоктавсь до тебе —
Він чи вампір, чи просто паразит.

Щоб у стосунках не було обману,
Людину взнати спосіб є один:
Побачити її у різних станах —
У час кохання, щедрості й біди.

Завершуючи день, відходячи у сон,
Згадай свої здобутки, а не втрати,
І похвали себе. Гармонії закон
Тобі натхнення й сили дасть на завтра.

Усе і всіх щодня міняє час.
По Вищій Волі кожному із нас
Даються успіхи, випробування й втрати,
Щоб вдосконалюватись чи деградувати.

Час роздумів до кожного прийде,
Духовність не у молитвах до Бога.
Чи робиш ти щось добре для людей,
Взамін не вимагаючи нічого?

Страждати й жалітись на долю свою
І клясти усе вміє кожен.
Уміння щоденно радіти життю —
Це світлий талант, Іскра Божа!

Не намагаймося все в світі пояснити,
Бо це нікому з смертних не дано.
Дай Бог навчитися радіти і любити,
Знайти в житті наснаги джерело.

Потрібні радощі і скрута.
Тут головне — навіщо й скільки.
Якщо без міри — все отрута!
Як з мірою — й отрута ліки!

Чому в вас стільки наглості і зла?
Можливо, це маразм, а може й порча.
Парадоксально, але вас шкода:
Ви захлинетеся у власній жовчі.

Майбутнє наше вже у світі є,
Та не одне, а кілька варіантів.
Те, що для нас дорожче діамантів,
До чого прагнемо, те й настає.

Колись я думав, що душа і розум —
Це щось єдине. Але, попоживши,
Прийшлося висновок зробити інший:
Ця пара — як поезія і проза.

Наш розум переконаний — він знає
Всі правила, бажання і потреби.
Душа ж — дитя, що серцем відчуває
Добро і зло, що треба, що не треба.

Ніколи не порівнюйте себе
Із тими, хто багатий і успішний,
Бо заздрість душу нанівець зведе,
І житиметься тільки тяжче й гірше.

Як розум і енергія в вас є,
То душу вдосконалюйте любов'ю.
Пишайтеся і тіштеся собою,
Творіть із радістю життя своє!

Я — не дурний.

Я — трішки дурнуватий.
На все свій погляд у душі ношу.
Ні щоб про гроші чи про імідж дбати,
Всміхаюся, кохаю і пишу!

Занадто важливим вважаєте щось:
Кар'єру чи гроші, кохання чи хобі,
Природа не терпить надмірностей волі
І знищить усе, що здобути вдалось.

Мистецтво творять ті, хто має Іскру Божу,
Дано їм чути Голос, бачити Основу.
А їх талант у тім, що перекласти можуть
Духовні істини на зрозумілу мову.

Мистецтво — не розвага й не гульня.
Воно формує душі і веде.
Є тест — мистецтво справжнє чи муляж:
Бере за душу вас чи не бере.

Чи є в мистецтві конкуренти?
Ні! Бо це поклик, глас душі,
Це роздуми, духовні злети.
А конкурують торгаші.

Коли заходить мова про мистецтво:
Воно чи справжнє, наше чи чуже,
Не треба сперечатись. Кожне серце
Своє знаходить в нім і цим живе.

Себе не виправдовуй — збіг обставин!
Всі рішення приймаєш ти сама.
Свідомо людям не роби погано,
Бо за цей гріх платитимеш сповна.

Не треба міряться з іншими нічим:
Ні розумом, ні статками, ні хистом.
Не мають значення ні краса, ні чин,
Як ти — самодостатня особистість.

Як гроші — інструмент,
то це нормально.
Але якщо вони для вас мета
Чи сенс життя — то це вже аморально:
Розбестять душу, знівечать літа.

Картина "Страшний Суд"
висить у Реймському соборі,
Там зважують на терезах
гріхи і справи добрі.
Під терезами чортеня —
йому сховатись легко —
Він чашу кігтикком підняв —
і вас не в рай, а в пекло!

В усі віки були і будуть люди,
Які живуть не тільки щоб наїстись,
Чи ствердитись, чи то відомим бути,
Сенс їх життя — пізнання вищих істин.

Світ усвідомлюють як вічну таїну,
Гармонію живого й неживого,
Добро й Любов — як заповіді Бога,
І досконалих душ красу і глибину.

Я не люблю сумну
й нудну "моральність".

Життя —
це кращий винахід Всевишнього!
Ми в світ прийшли,
щоб створювати радість
Для себе, для коханих і для ближнього!

Керує усім інтелект. А душа
Передчуває, що із нами стане.
Приймаючи рішення, не поспішай,
Прислухайся: їй добре чи погано.

Ти вирішив сам. Потім плачеш чи платиш.
Твій вибір тобі ж і нашкодив.
Згадай — а прийшлося себе умовляти?
Це значить, душа була проти.

Чому, як сваряться, кричать?
Одне пояснення існує:
Бо віддаляються серця
І одне одного не чують.

Закохані говорять тихо:
Серця їх поруч. Свідок – Небо.
Та є ще духотворне диво:
Любові навіть слів не треба!

Багаті й бідні і були, і будуть.
Із цим уже боролись, та дарма.
Біда не в тім, що є багаті люди,
Біда, що совісті у багатьох нема!

Щоб вгору життя, а не вниз,
Слухаю власну душу.
Сповідую змалку девіз:
"Хочу! Умію! Мушу!"

Нас зачаровує прогрес!
Чим кінчиться — ніхто не знає.
Людина може майже все!
І це по—справжньому лякає.

Не вигадуймо драм, їх доволі!
Бо життя трагедійне по суті.
Ми — не жертви у ньому, не судді,
А співавтори власної долі!

Чини, багатство, спокій і комфорт —
Для багатьох це прагнення єдине.
Але без боротьби і перешкод
Людина розслабляється... І гине.

Весь світ навколо —
дивовижне дзеркало,
Яке відображає нашу суть,
Ми живемо чи сумно, чи то весело —
Воно таку ж формує долю й путь.
Претензії і скарги — лиш до себе.
Не треба клянчити нічого у Небес.
Як ти до світу — так і він до тебе.
Як любиш ти — любитимуть й тебе.

Із часом всі своє знаходять місце.
Колись ділили нас на фізиків і ліриків.
Сьогодні лірики пішли у бізнес,
Побачив світ,
що справжні лірики — це фізики!

Зрілість

Не віряться, що ми вже люди літні.
Цікаво, як на нас впливає час:
До всіх стаємо лагідні й привітні,
А любимо лиш тих, хто любить нас!

Чому яюсь сумно і щемко дивитись
На фото старі, що з дитинства, зі школи?
Безжалісний час. Дух не хоче змиритись.
Майбутнє чи буде? Минуле — ніколи!

Як непомітно входимо у старість:
Втрачаємо талант самоконтролю,
Калічать душу лінощі і заздрість,
Вину ж перекладаємо на долю.

Хто попожив, той точно знає,
Що робить час життя своє:
У тіла дещо віднімає,
Душі чимало додає!

Одягається в зморшки обличчя.
Що поробиш? Нам жити із ними.
Ми сприймаємо це іронічно,
Бо з роками всі будуть такими.

Однолітки, не варто заздриць молоді.
Якщо бажання і кохання з нами,
Пора життя,
 що має назву "молодість",
Не зв'язана з прожитими роками.

Подивись, як радіє дитина:
Хтось їй іграшку дав у дворі.
Радість, може, ознака єдина:
Молоді ми ще — чи вже старі!

Міняють роки почуття і звички,
Чи жити поспішай, чи не спіши.
Вік — це не тільки зморшки на обличчі,
Це мудрий досвід щирої душі.

Старішаємо втратами і болем,
Ніхто не застрахований від них.
Питаємо порад у мудрих книг
І молимося: не покинь нас, Доле!

Ми у колії дій і подій,
Справ, турбот, за майбутнє тривоги.
Промайнув час фантазій і мрій.
Все частіше ми згадуєм Бога.

Хоч непросто життя усвідомити суть,
Геніальність його полягає у тому,
Що попри негаразди, хвороби і втому
Не старішають душі, бажання живуть!

Як неприємності притиснуть,
І роки — мов тягар на плечі,
Так хочеться втекти в дитинство,
Хоч ненадовго, хоч на вечір.

Мандруймо світом і людьми!
Усе сприймаймо наче діти,
Це допоможе зрозуміти,
Що є наш світ, і хто є ми.

Плекаймо талант милування:
В красі є святе і магічне.
Гармонія світу — це мудре і вічне,
Можливо, це радість остання.

Щодня потроху змінюємось ми.
Але цих змін не відчуваєм зовсім.
Для когось ми — неначе пізня осінь,
А в серці, слава Богу, хміль весни!

Публіцистика

Він за народ! Як лицар. Чи як цербер.
Але чомусь буває часто так:
Дорвався до влади — і гребе під себе!
А може в цьому і була мета?

В усіх народів є своя харизма,
Своє покликання і місія своя.
Девіз росіян: Бог, Цар і Вітчизна!
Девіз українців: Бог, Свобода, Сім'я!

Ми, українці, люди роботящі,
Господаруємо як треба на землі.
Чому ж в політиці, скажіть, так часто
Ми наступаємо на ті ж самі граблі!

Вже годі проклинати рабську кров,
Яка була століттями набута.
Навіщо ти тоді в цей світ прийшов?
Що ти зробив, аби рабом не бути?

Терпіли ми наруги різні.
Не раз тягли чуже ярмо.
Є в українців власна гідність —
Ми цим жили і живемо!

Молитва української бабусі.
О Господи! За що мене караєш?
Забрав собачку, кізоньку мою.
Усіх, кого люблю, ти забираєш!
... О як я зараз Путіна люблю!!!

Дурниць чужих не боюся,
Я багато їх вже слухав.
Не мотайте те на вуса,
Що вам вішають на вуха.

Сказав розумний росіянин: «Час тікати.
В Росії сіра більшість має свій девіз:
«Не хочу вчитися! Не хочу працювати,
А хочу красти й завойовувати світ!»

Хто визначає хист народу й суть?
Еліта й злодії завжди були і будуть.
Та не вони цвіт нації, а люди,
Що вірять, люблять, з радістю живуть!

«Свобода слова є в Росії! – каже Вова, -
Матюк російський світ засвоює потроху.
Ви спробуйте стать росіянину на ногу –
За мить почувете таку свободу слова!»

Вже те, що ми сміємося відкрито
Над вадами і хибами своїми,
Це доказ — нашу душу ще не вбито,
Від горя й злиднів ми не стали злими.

Що буде завтра — думаєш нечасто,
Ти впевнений: таких, як ти, не судять.
Все зло, яке ти робиш іншим людям,
До тебе згодом вернеться нещастям!

«Придурків стільки звідки?
Чом брешуть і не каються?»
«Їм промивали мізки,
А звивини змиваються».

Мистецтво світських хронік саме в тім,
Щоб хизуватися на заздрість людям:
Як в розкошах купаються всі ті,
Які, по суті, плавають у бруді.

Політики немов брехухи.
Ми слухаємо їх гуртом.
Вони нам — локшину на вуха,
А ми їм здачу — матючком!

Брехня, що на Русі нема свободи слова.
Їх матюки весь світ засвоює потроху.
Ви спробуйте стать росіянину на ногу –
За мить почувете таку свободу слова!

Залиште ви у спокої євреїв!
Живе собі народ такий, як є:
Розумний, дружний, хитрий, без плебеїв.
Вкладайте душу в свій і у своє!

«Ой доню, не роби татування, подожди!
Російська мама каже доці, —
ти ж красива й мила!
Ти розумієш, ця гидота назавжди!»
«Ти, як за Путіна голосувала, розуміла?»

«Чом у католиків церковні співи під орган?
Зайшов до храму – вже на серці радісно!
І навпаки – без супроводу спів у росіян?»
«Бо голос не проп'єш! Органа – запросто.»

Путін стільки проклять мав і має!
Переслідує думка одна:
Чом Господь його не покарає?»
«Бо його береже сатана!»

Простір кохання

Чи ми — чоловіки, і які по суті —
Ніякі, чи нікчемні, чи великі —
Не скажуть ні посади, ані судді.
Про все говорить ставлення до жінки.

Зірвись в кохання! Світ не зникне.
Хай піде кругом голова!
Як жити, жити — і не крикнуть?
Не видихнуть: "Душа жива!"

На нелюбов хворієш ти давно.
Це плата за твою любов без міри.
Бажання й пристрасті перегоріли,
Перебродило ніжності вино.

Напевно це найкраще відчуття,
Як мовчки хтось милується тобою,
Неначе обдаровує любов'ю,
Нагадуючи сенс і смак життя.

Зневіра, втома, хмура днина,
Життя — у прірву, шкереберть!
Врятує все одна людина,
Яка любитиме тебе!

Якщо твоя душа до мене лине,
А ти чомусь притримуєш її,
То гріх великий: ніжне щось загине,
І аромат любові втратять дні.

Мені здається, твій секрет я знаю.
Можливо, ти не відаєш сама:
В тобі дві жінки — та, яку кохаю,
І ще одна — холодна, мов зима.

Вся світишся! Душа співає!
Немов приємне щось збулось.
Це значить: хтось тебе кохає,
Бажає до нестями хтось.

Як можна ніжності цуратись,
Якщо вона є божий дар?
Щасливий хист любовних чар
І насолоди рідна мати!

Здається, абсолютно випадково
Життєві наші зблизились орбіти.
Але обоє ми були готові
Закоханості світ в собі відкрити.

Від тебе чую мало теплих слів.
Не аргумент, що ми, бач, не поети.
Любов моя — щасливий солоспів,
Та хочеться почути спів дуету!

Таких, як ти, я ще не зустрічав!
І думаю, що більше не зустріну.
Самотності тягар нарешті скинув,
Так добре, що аж сльози на очах!

Що ближче зустріч, то гучніше серце,
Солодші мрії і бажань тепло.
Немов якийсь просвітлення зійшло.
Цей стан душі закоханістю зветься.

Для щастя мало треба нам:
Привітне слово, ніжний погляд,
Жіноче серце б'ється поряд,
І двоє зводять власний храм!

Я ніжних слів таких не знаю,
Щоб передати серця спів.
Одна надія: хто кохає,
Все зрозуміє і без слів!

Відходять сни, і ранок настає.
Що день несе: чи втрати, чи удачу?
Як тепла хвиля — ти у мене є!
Промінчик сонця — я тебе побачу!

Як добре, що ти все ж мене почула,
Повірила у щирість добрих слів.
Не знаю, чи вдалось, але хотів,
Аби тебе не мучило минуле.

Я знаю як кохання зберегти,
Щоб довго наші душі зігрівало:
Своїм життєвим шляхом треба йти,
Побачень щоб завжди було замало!

Залишитись удвох би віч - на - віч!
Сп'яніти геть від молодого тіла!
І ніжитися разом цілу ніч!
Але щоб ти теж так цього хотіла.

Відкрийся і прийми мене.
Любов завжди є вибух дива.
Не знаєш ти, що вже щаслива,
Це зрозумієш, як мине.

Чому ти опускаєш долу очі?
Боїшся, що я в душу зазирну?
Що там побачу слабкості жіночі,
Бажання чистоту і глибину?

Якщо тебе засмучує мій вік,
Комплексувати з того
я не стану,
Бо стільки років має чоловік,
Якого віку має він кохану!

Не думай, що про нас говорять люди.
Коханая, кохай — не тільки снись!
Моєю таємницею ти будеш.
Ну що то за життя без таємниць!

Чом ніжності боїшся, наче зла?
Вона одна є противага болю.
Вона мене до тебе привела.
Чом почуттям не хочеш дати волю?

Тебе як особистість взнати хочу!
Живу передчуттями насолоди.
Бентежать дух розумні карі очі.
Як знак любові —
твій тремтливий дотик!

Красива на любовнім ложі!
Ти — досконалий твір природи!
Люблю, як закриваєш очі,
Щоб зазирнути в насолоду!

Так легко прокидатись вранці,
Така у радості потреба,
Якщо у племені коханців
Є хтось, хто думає про тебе!

Не любиш ти інтимних слів,
Боїшся пристрастей свободи.
Моїй душі найкращий спів —
Твій світлий стогін насолоди!

Я буду мучитись, допоки
Не приймеш ти мене всього,
Вгамуєш пристрастей вогонь
І подаруєш світлий спокій.

Губами згадую обличчя,
Широких вій тремтливий дотик.
Хвилює образ твій і кличе.
Ти — жінка? Мрія? Ангел? Хто ти?

Я завмираю, як мої долоні
Милуються твоїм прекрасним тілом.
Побути в цім розніженім полоні
Понад усе душа моя хотіла!

Як Ви до мене, я до Вас прийду.
Є спосіб спілкуватись через Космос:
Заплющіть очі, уявіть — я тут.
Прислухайтесь — почуєте мій голос!

Кохаю! Скучаю душою і тілом!
Хоч знаю — про тіло не любиш ти чути.
Мені, ти пробач, зрозуміти б хотілось,
Як можна без тіла кохання збагнути.

Люблю тебе, та я не егоїст.
Нехай тебе ще люблять сотні інших.
А ти вже вибирай з - поміж нас, грішних,
У кого кращий до кохання хист.

Як маю кохання — утримати хочу.
Як буду тримати — розчиниться вщент.
То ж зайвим бажанням
 боюся наврочить,
П'ю радість сьогодні і хочу іще!

Світ пестощів любовних —
наче море!
Сплетіння тіл, довірливість очей!
За вас заплачено
самотністю і горем,
І ще заплатиться безсоннями ночей!

Не слухай теревень зі сторони!
Не вір тому,
хто судить всіх зухвало.
Не може бути комплексу вини,
Хоч би кого і як би ти кохала!

Любов допомагає виростати.
Як є душа красива й серцю мила,
Для того, щоб вона мене любила,
Робитиму усе, щоб кращим стати!

Як є молитися на кого,
Як є кому пісень співати —
Здається легшою дорога,
І кожна зустріч —
справжнє свято!

Любов — натхнення і спасіння!
Нас гріє соромлива щирість.
Інтим — це є безмежна ніжність,
Яку вінчає потрясіння!

Бажання задоволене вщуха,
Але завжди відроджується знову,
Як рідні душі мають спільну мову
І не бояться суму чи гріха.

Коли бажань інтимних пошуки
Тіла єднають в ніжнім ритмі,
Слова любові мовим пошепки,
Неначе творимо молитви.

Не надривайся серцем на роботі!
Повір, не в тому місія твоя.
Бо виснажишся і забудеш, хто ти —
А для емоцій є у тебе я!

У нас бажання й пристрасті свої.
Це так розпорядилася природа:
Тобі любов — це пошуки сім'ї,
Мені — це пісня, стимул, насолода!

О як я хочу, щоб завжди
Твій образ був як нагорода,
В якій зійшлись жіноча врода
І хист втекти від суєти!

У світі суму, клопоту й тривоги
Жива душа рятується любов'ю.
Напевно, Доля нас звела з тобою,
Тому нам легко й затишно удвох.

Прошу, пробач за жадібність до ласки.
Мабуть, раніш не додано мені.
Боюся, що ти — дівчинка із казки:
З'явилася і зникнеш як у сні!

Як довго я тебе не бачу,
То душу гріє пам'ять тіла,
Яке закохано тремтіло
Від насолоди в час побачень.

Коли моя натруджена рука
Ледь - ледь торкається
грудей твоїх дівочих,
Нас поглинає ніжності ріка,
Я зупинитися не можу і не хочу!

Люблю я пристрастей високе небо,
В яким нема ні прикростей, ні бід!
Люблю, як ти мене вбираєш в себе,
А я увесь розчинююсь в тобі!

Яка то радість, налітавшись вволю,
Угамувавши пристрастей порив,
Ще довго милуватися тобою,
Щасливим бути, що тебе відкрив!

Як стане тяжко, хочеться до болю
Втекти до тебе з розпачу розлуки
І лікуватися розмовою з тобою,
Відчути на собі пестливі руки!

Яка метаморфоза почуттів!
Не розберу, це слабкість їх чи сила:
Тебе любити над усе хотів!
Тепер же хочу, щоб і ти любила!

Ти ніжністю зняла туман тривоги.
Краса життя освячена тобою.
Неначе в центрі всесвіту ми двоє,
Все, що навколо —
 тільки для нас двох!

Не хочу набридати, але все ж
Так хочеться хоч зрідка нагадати,
Що наяву щасливою була ти!
Спасибі, що ти є, що ти живеш!

Не буває з тобою розлуки!
Ти мов ангел за правим плечем.
Чую голосу милого звуки,
Мрію бути з тобою іще!

Любові пташка прилетіла.
Молодша ти мене за віком.
Свій вік, напевно, має тіло,
Але душа не має віку!

Тебе я хочу бачити щодня!
І точно знаю: в цім погибель наша.
Любов, як переповнена чаша,
Час прийде — і розплещеться до дна.

Що нам з тобою суд і пересуд,
Коли палке бажання править нами!
Коли твою оголену красу
Я "від" і "до" прочитую губами!

Люблю я мить, коли душа злітає!
До тебе ледь торкнувся —
і наче шквал
Палких бажань і ніжностей без краю
Нас поглинає, мов дев'ятий вал!

Усю тебе я знаю вже напам'ять.
Згадаю — і душа на ніжний лад
Співає, бо її у радість манять
Грудей овал і тіла аромат.

Пробач, що я багато говорю.
Я хочу сам себе переконати,
Що ти існуєш, що тебе люблю,
Що нам за щось даровано це свято.

Клітина кожна повниться бажанням!
Побаченнями тільки й живемо.
За щось ця радість зближення
дана нам.
Обнімемось, нарешті, й зачемо!

Твій образ як ікону бережу
Від злих очей і від тебе самої.
В емоціях, на жаль, бувають збої,
Які тебе виносять за межу!

До істини цікавої дійшов,
Цей парадокс, можливо, ти не знаєш:
Не можна накопичити любов,
Що більше віддаєш, то більше маєш!

У кожному коханні існують секрети,
Які так цікаві обом.
Хотів би я знати, чи любиш мене ти,
Чи тільки приймаєш любов?

Не можемо насититись любов'ю!
Нам кожна ніч — як перша і остання.
Що довше я милуюся тобою,
То вище мій політ у мить єднання!

Любов — отрута чи то ліки?
Я сам себе не впізнаю.
Здаюсь тобі слабким настільки,
Наскільки я тебе люблю!

Так сумно розлучатися з тобою!
Ні, не на рік, всього на кілька днів.
Зате ти знову чутимеш мій спів,
Я знов тебе бажатиму до болю!
Не поспішай на землю міцно стати,

Не приземляй незрозумілих істин,
Май насолоду вволю налітатись,
Допоки проза не примусить сісти.

Вал клопотів зростає з кожним днем
Не тільки в тебе.

Це, на жаль, система.
Стомилася в оточенні проблем?
Рятуйся: я — твоя антипроблема!

Неначе схожі долі і путі,
Але у кожного в житті своя дорога.
Є особливий смак у відчутті:
Такого щастя не було ні в кого!

Ти не дивуйся, що чомусь
Про мене спогад душу гріє.
Я все життя кохати вчусь
І ще не певен, що умію.

Коли з тобою лишимось удвох,
Бентежить дух
п'янке чуття свободи.
Злітаєм до блаженства, наче Бог
Веде нас в райські кущі насолоди!

Не хочу розлучатись, але треба.
Боюсь набриднути, зійти у прозу.
Я хочу знову й знов іти до тебе,
Як в теплу хату з лютого морозу!

Повір, так не кохав раніше!
Пробач нестриманість мою.
Я стану, певно, спокійнішим.
Але тоді, як розлюблю.

Я, безумовно, не найкращий шанс.
Ти маєш право й час шукати кращі.
А поки знайдеш, хай би душі наші
Зігрілись і потішились не раз!

Не стримуй бажання на кожному кроці!
Душею старішати теж не спіши.
Не треба соромитись щирих емоцій,
Бо більшість із них —
чистий голос душі.

Не переймайсь минулим, відключись!
Не думай про майбутнє, якимось буде!
Ми емоційні, мудрі, вільні люди!
Хоч згадувати буде що колись!

Під знаком любові й довіри
Дні зустрічей наших були.
Закохані — зовсім без шкіри,
Ім крихта неправди болить!

Перегорни сторіночку взаємин,
Відкрий главу, де ми з тобою вдвох
Втекли від світу холоду й тривоги.
Тіла і душі в щирості визнаємо.

Ти поруч на кожному кроці.
Сповідуюсь милій і другу.
Закоханість — вибух емоцій,
Святе розкріпачення духу!

Щоранку я, розплющуючи очі,
До тебе усміхаюсь на світанні.
Можливо, ти — моя любов остання.
Ні, не остання. Просто наймолодша!

Давно посіяні бажання
Дали, нарешті, буйні сходи.
Яка то радість — без вагання
Іти у простір насолоди!

Я, переповнений ніжністю й ласкою,
Марю чуттєвими зливами.
Ми заслужили потішитись казкою —
Разом побути щасливими.

Не дорікай мені, що знов кохаю.
Це справжнє диво — серце ожива!
Я вищої мети життя не знаю.
Щасливий той, чия душа співа.

Коли сумую я у самоті,
Від дум гірких сам рятуватись мушу.
Лише відгомін ніжних почуттів
І світлий образ твій рятують душу.

Чи не тебе просив у Бога,
Щоб ти коханою прийшла
І принесла в життя убоге
Дещицю радості й тепла.

Ти відкриваєшся поволі,
Лід недовіри в серці тане.
Забутий аромат любові
У душу радість повертає.

Чому тебе засмучує мій погляд?
Згадай, що точно так дивилась мати.
Для мене радість просто бути поряд,
Тобою милуватись і мовчати.

Немов блаженненьким я став:
Як тільки згадую про тебе,
Торкає усмішка вуста.
Ти — радість і душі потреба!

Мої зізнання — не красиві жести.
Я просто вже не житиму без них,
Бо ніжити тебе —
таке ж блаженство,
Як насолода пестощів твоїх.

Я кожен ранок починаю з пісні.
Пройшов багато, хочу далі йти.
Бажаю сам дійти до вічних істин,
Тому що є у цьому світі ти.

Кохання відкрива нові світи.
Імен нема, є пристрастей нірвана.
Я хочу, щоб в душі пишалась ти
Наймилозвучнішим ім'ям — "Кохана"!

Ти — тепла хвиля у душі моїй!
Виплескуєшся ніжними словами.
Купайся в них, цінуй щасливі дні,
Ніхто не зна,
що завтра буде з нами.

Яка то мука, як тебе не бачу!
Мов дитинча за мамою скучаю.
Що менше маю радісних побачень,
Ніжніше мрію і палкіш бажаю!

Закоханість — це наче юні роки,
З яких я не бажаю виростати.
Я мав не раз розчарувань уроки,
Розумним і нудним не хочу стати.

Ти для мене — неначе ікона!
Я милуюся рисою кожною,
Ритуал поклоніння виконую.
Не моливсь так ніколи й нікому!

Не люби нікого окрім мене!
Знаю, що прохання це — дурниця.
Але ти для мене наче неня,
Образ твій і мариться, і сниться.

Бажання ніжні нами правлять,
Рятують від проблем і бід.
Як тяжко, я вмикаю пам'ять:
Ти поруч — і прекрасний світ!

Заплющу очі — ти переді мною
В чуттєвім злеті лебединих крил.
Збентежений жіночою красою,
Щасливий тим, що я тебе відкрив.

Приємно прокидатися уранці
Із думкою, що вдень у певний час
Зустрінемося як праведні коханці,
І світла ніжність об'єднає нас!

Красиві очі, шия лебедина,
Чутливі плечі і чуттєві груди...
Перед очима завжди і усюди
Прекрасний образ рідної людини.

Про тебе я думаю зранку.
Ти є, чи ти серця омана?
Для когось ти, може, й коханка,
Для мене ти — друг і кохана!

Є Вища Воля в тім, що ми зійшлись.
Хоч точно знаю про майбутню муку.
Я й думати не хочу, що колись
Ти ніжно іншого візьмеш за руку.

Допоки суму не наступить строк,
Красі жіночій за наснагу вдячний.
Якби не помічав би я жінок,
То і тебе б, кохана, не побачив.

До мене не звикай, молю!
Тягнись, як я тягнусь до тебе.
Красива мрія — це потреба!
Тому я так тебе люблю.

Мені аж соромно: мужчина,
А за душею ні гроша.
Уже посивів, а душа
Без тебе плаче, мов дитина.

Не бійся слів "Я вас люблю".
Ніхто не знає, що це значить.
Та Доля – прийде час – віддячить
Тобі за доброту твою.

Я так люблю, коли смієшся ти!
Душа твоя розкута і співає.
Це так вона із Богом розмовляє,
Підказує тобі, куди іти.

З роками нелегко кохання знайти,
Здається, що ти — не омана.
Не знає ніхто, чи закохана ти,
Та я знаю точно — кохана!

У пам'яті твій образ як картина,
Яку ніхто не бачив і не знає:
Напівлежиш оголена княгиня,
А серденько твоє мене чекає.

Спокою ти не проси!
За розуміння я вдячний.
В кожній красуні я бачу
Риси твоєї краси!

Нехай тебе милує інший хтось:
Притягує краса любов і ласку.
Нехай не все, а все ж таки збулось.
Сердечно вдячний я тобі за казку.

Тобі не личать клопоти і сум,
Частіше треба усміхатись світу.
Ти просто випромінюєш красу,
Коли смієшся щиро і відкрито.

Красою милуватися спіши,
Бо невмолимо час її марнує.
Це правило. Та виняток існує:
Краса самодостатньої душі.

Чого я хочу? Щирих почуттів,
Хоч ненадовго спрагу вгамувати,
Прожити гідно ще одне з життів,
Коханій світлу радість дарувати.

У таїнства інтимних чар посвячені,
Закохані аж світяться любов'ю!
Щоб швидше наближалось побачення,
Пірнають у роботу з головою.

Казав тобі і ще скажу не раз:
Троянда наша довго не зів'яне.
Хоч що було б, хоч що б чекало нас,
Кохання наше вже недоторканне.

В закоханості — відголоски раю,
Де тільки Єва і Адам в саду,
Ані жінок, ані мужчин немає.
По райських кущах я тебе веду.

Я відчував, тепер вже розумію,
Що ти мені дана не для розваги,
А щоб здійснити про кохання мрію,
Увіковічити мелодію наснаги.

Посади й гроші хочуть мати люди.
Мене це обминає, бачить Бог.
Мені би знати, що мене ти любиш,
Щоб день і ніч — і тільки ми удвох!

Бажаю я тобі чимало:
Щоб ти щасливою була.
Та хочу, щоб не вистачало
Моєї пісні і тепла.

Я зачарований тобою
Так, що в душі немає місця
Коханням іншим чи любові.
Тобою повен я по вінця!

Я п'ю любов і клопочуся тим,
Що сподіваюся на Божу милість:
Щоб це кохання в пам'яті лишилось
Прекрасним злетом — світлим і сумним.

Підказуєш мені: не поспішай!
Подумай! Зосередься! Що з тобою?
А думати ж потрібно головою!
І я втратив, бо співа душа!

Ні, нам не одружитися з тобою.
Причини є не йти в сумнівний храм.
Зостанься романтичною любов'ю,
Нехай одружені всі заздять нам.

Любов ти хочеш втиснути в шаблон
І зважити на терезах банальних,
Немов таких закоханих мільйон,
А ти — чи бог, чи то сортирувальник.

Не кажи: "Ти — такий, як усі!"
Не вишукуй в мені негативи.
Може, я — найприємніший гріх,
Із яким ти бувала щаслива!

Тобі мене, здається, забагато.
Ти звикла, вже не радує ніщо.
Ти уяви, що все це раптом втрапиш...
Душа спокійна?.. Ну то я пішов.

Знімаючи рожеві окуляри
Закоханості, хтось, можливо, плаче.
Я ж відчуваю, що любовні чари
Змінили зір мій і мене на краще!

Високу любов вам відчути вдалось?
Це радість гармонії світу природи,
Це магія світла жіночої вроди,
Відсутність бажання привласнити щось.

Чекаємо, що щастя прийде завтра:
Одружимося, розбагатієм... Ні!
Щасливим можна бути тільки зараз.
Тому в чеканні не марнуймо дні!

Сама любові не скорочуй вік.
Співай, допоки є бажання й голос.
Коханням відкривай
духовний космос.
Себе віддати — щастя, а не гріх!

"Прекрасних якостей у тебе так багато!
Ти господиня щира і привітна,
Умієш спілкуватись і кохати,
Ти наче вся із ніжності і світла!
В інтимі ти — богиня! Так не кожна.
Але... Мужчин багато знала...

Я вже в курсі."

"Ти думаєш, цьому навчитись можна
Не з досвіду, а на заочних курсах?"

Не випробовуй, золотко, мене
На щирість почуттів і силу волі.
Любові птах, зневажений, гайне —
Шукай його тоді, як вітра в полі.

Усе є в житті — і страждання, і диво.
Не варто пнутись чи то надриватись.
Закохуйтесь легко, кохайте красиво,
І, хоч як тяжко, легко розлучайтесь.

Був день кохання.

Але раптом смеркло.

Довіру ніжну отруїв обман.

Весь білий світ заповонив туман,
І ревності затають у пекло.

Мене ти не любила зовсім,
А я чекав тепла від рук.
Тепер я наче пізня осінь
З пожовклим листям на вітру.

Прошу тебе, зі мною ти не грай,
Прийми моє намріяне кохання,
Бо, може бути, я — душа остання,
Що кликала тебе в чуттєвий рай.

Якщо забула ти моє тепло,
Мене не хочеш бачити і чути,
Ні хвилювань, ні радостей не буде.
Кохання вмерло. Наче й не було.

Буває, в серце, мов змія,
Холодна думка заповзає:
Твою любов придумав я,
Нічого не було й немає.

Ще вчора думав, що герой.
Сьогодні в прірву впало небо,
Бо зрозумів, що я — не той,
Якого їй, напевно, треба.

Мисливці часто на болоті
Манком любовним качку манять,
Вбивають птаха у польоті...
Так точно ти з моїм коханням.

Можливо, я Вас більше не побачу,
Не визнаєте Ви про любов мою,
І все ж таки, я зичу Вам удачу,
Бо щиро, ніжно й трепетно люблю!

Ти начебто підштовхуєш: "Іди!
Зникай з очей! Тебе не хочу знати!"
Це ти любов
 присуджуєш до страти.
Але це гріх. Страждатимеш і ти.

Не треба сліз. Збулося, що збулося.
Життя коротке у моїх надій.
Завжди зі мною милий образ твій
І ніжний аромат твого волосся.

Не треба душу рвати, сивий хлопче!
Жіночі душі — це чужі світи.
Вся суть у тому, хоче чи не хоче
Тебе відчути, в ніжності зійтись.

Для вас я вмер. Нема образи.
Гріха ніякого на Вас.
Страшенно боляче щоразу
Вертатись у порожній час.

Хто може говорити щось нечемне
Про того, з ким ділив любовне ложе,
Той з грішної дороги вже не зверне
І щиро закохатися не зможе.

До щастя прагнемо щосили,
В передчутті душа співа,
Ось-ось настане мить щаслива...
Лукавий каже: "Чорта з два!"

Отрута ревнощів, туман тривоги...
Ніхто не обминув цього нещастя.
Кінець кохання не буває вчасним.
В усякім разі — для одного з двох.

Нема тепла, хоч все красиво зовні.
Так довго мріялося, а вона — не та.
Пов'язані любов і доброта:
Немає доброти — нема любові!

Ні, я не вірю, що любов — муляж.
Хоч і освідчення не чув донині.
Зі мною у коханні ти — богиня!
А що як ти і з іншими така ж?

З любов'ю бавлячись,
одне ти зрозумій:
Нам не дано регулювати зливу.
Перейде кількість непорозумінь
У якість остаточного розриву.

Люблю тебе. Тобі ж цього замало.
Ти хочеш більше. Більше не буває.
А може, ти пісні всі відспівала?
Твій птах кохання просто не літає.

Коли закоханості хміль спадає,
Ми дбати починаємо про побут,
Про зручності житейські і добробут...
І птах кохання тихо відлітає.

Ти думаєш, що душу бережеш,
Як ніжних слів нікому не говориш?
А може, просто серце стало хворим
І без тепла сконає, врешті решт.

Коханням мучишся і мариш,
Поводишся красиво й гідно,
Коханій душу відкриваєш...
А їй це просто не потрібно.

Якщо вже нам не проминути втрати
Тих радостей, які у нас були,
Стосунки треба просто розрубати,
Щоб не псувалися і не гнили!

Я безнадійно Вас люблю.
Спокійні Ви. Сумна ознака.
Про все так легко говорю!
Сміюся з Вами. Щоб не плакати.

Якщо ти вже шукаєш привід,
В стосунках бачиш тінь гріха,
Любов тобі — не сенс, а привид,
Перехрестися і тікай!

Дуже скоро замкнулося коло.
Слів останніх одвічна печаль:
Це безвихідне слово "ніколи",
Це безрадісне слово "прощай"!

Не плач, душа, вона тебе не чує.
Ні, це не примхи і не глухота.
Тебе для неї просто не існує.
Я все намріяв. А вона — не та!

Згас теплий вогник уночі.
Будення знов по нервах креше.
Я став таким, як тисячі,
Але хіба від цього легше?

Кохання вмерло. Я не плачу.
Розрив бажань. Душі розрив.
Робото, подаруй удачу,
Щоб я себе не загубив!

Я довго йшов до висновку простого —
Кохання справжнє визнача одне:
Що скажеш ти про нього після того,
Як згаснуть почуття, любов мине.

Любові не скорочуй вік
Капризом чи то грубим словом.
Цей вільний птах завжди готовий
Гніздо полишити навек.

Є грань в стосунках між двома,
Що розділяє мрійне і буденне.
Вона, мабуть, закладена у генах.
У бездуховних душ її нема.

Поміть: весна — а небо наче плаче.
Бо ти сама руйнуєш наше свято.
А це є гріх, і ти повинна знати,
Що за гріхи спіткатимуть невдачі.

Я не боюсь, що ми з тобою
Розійдемося. Це не гріх.
Це — доля. Я боюсь до болю
Неправди слів із вуст твоїх!

Закон термодинаміки існує:
За ним усе руйнується завжди.
Кохання теж. Тому тебе молю я:
Сама не псуй стосунки! Підожди!

Усі ми схожі і несхожі чимось,
Пісні любові кожен сам співа.
Якщо кохання свято закінчилось —
Не плач, бо свято вічним не бува!

Як вибух — ревності! У світі смеркло.
Рве серце запідозрений обман.
Вчорашній рай зривається у пекло.
Все поглинає гіркоти туман.

Не знаю, як не плакати від втрати:
Була кохана, а тепер нема.
Вона мене не буде рятувати,
Бо в хміль отрути підлила сама.

Яка то мука: знати, що вона
Лежить в обіймах іншого чоловіка,
Не розуміти приводу й причини,
І випити отруту цю до дна!

Як зрадили тебе, образа душить,
Бажання помсти душу спопеляє.
Немає ліків. Та я точно знаю:
Як ти чоловік,
 будь великодушним!

Душевний сум — хвороба непростя,
Задавнена, зтягнута, хронічна.
Любов як пристрасть не буває вічна:
Одна вмирає — інша вироста.

Не чуєш ти ні стогону, ні крику.
Спокійно палиш все в душі моїй.
О Господи, зроби мене великим,
Щоб вижити і все простити їй!

Як ні, то ні. Остання втрата.
Порозуміння не знайти.
Вже час душі зі світу свята
У світ буденний перейти.

Минає любов —
 геніальний обман.
На святі життя ми самотні.
Як віри немає і друга нема,
Затягує холод безодні.

Я все сказав. Ти не почула.
Але немає в цім гріха.
Можливо, що душа глуха,
Всі радості — це вже минуле.

Що більше ти даєш гуляти
В душі роздратуванню й злу,
Ти цим притягуєш біду:
Ми віддаляємось назавжди.

Навіщо ти відштовхуєш мене?
Щоб я довів свою любов без меж?
Порадити я можу лиш одне:
Штовхай не дуже, бо не доженеш.

Щодня ми змінюємось —
це нормально,
Міняються симпатії сердець.
Як від стосунків на душі погано,
Наснага вичерпана і прийшов кінець.

Прошу тебе, іроніє, прийди,
Зміни сльозу ліричного настрою.
Якщо зійдуться у любові трое,
Врятуй від неминучої біди.

Напевно знаю, що колись,
Чи мало часу, чи багато,
Ти будеш гірко шкодувати,
Що наші долі розійшлись.

Пробач мені, що спокій твій порушив,
Що пристрастей закоханості шквал
Обрушив на збентежену душу,
Пробач мені за те, що я кохав!

Таїна любові

Існує філософія любові.
Висока віра визріла в віках.
Якщо ви сповідатися готові,
То молитовничок у вас в руках.

Щоб легко прокидатись на світанні,
Щоб радістю наповнювались дні,
День починайте з усмішки коханій.
Нема коханої?.. Придумайте її!

Дві міри, дві шкали, два постулати
Щодо кохання і його утіх:
Ми в ньому розкріпачені й крилаті!
Але у інших це розпушта й гріх.

Політ душі словами не опишеш,
Всіх ніжностей коханій не сказати.
Що глибше почуття і що ніжніше,
То довше будеш нею милуватись.

Енергія душі — всьому основа.
Вона — бажання, воля, каяття.
Любов прийде, якщо душа готова
Віддати їй енергію життя.

Якщо ви полюбили, а вас ні —
Не плачте.

Так завжди в житті буденнім.
Любов щаслива тільки уві сні.
Це виняток, як почуття взаємні.

Хоч що було б, закохані — щасливі,
Хоч іноді засмучене чоло.
Любов завжди — приливи і відливи,
Тому не плач, як трохи відійшло!

Зустрілися і покохались двоє.
Навколо шепіт: "Ось він зради смак!"
Закоханість — це стан душі живої
Без помислів гріховних, просто так!

Можливо, гріх співати про кохання.
Яке кохання, як життя нема?
А може, це мелодія остання,
Але така, що скінчиться зима.

У кожного своє життя інтимне.
По ньому суть людську сприймати слід:
Банальне, романтичне чи противне —
Яка душа, такий інтимний світ!

"Мужчини всі однакові!" Неправда!
Немає двох однакових у світі.
Бажання їх і пристрасті — не вада.
За це б їх не ганьбити, а любити!

Намріяні немолодих побачення
Без сумніву, без остраху й мети,
За щедрі ваші радості заплачено
Буденністю і сумом самоти.

Допоки очі світяться в мужчин,
Ім хочеться до тебе доторкнутись,
Повір, немає жодної з причин,
Щоб образатись, а не усміхнутись!

Кляніть легких, веселих жіночок,
Які для нас, мужчин, снага і радість!
Товчіть про гордість і кохання строк!
Це заїдає вас жіноча заздрість.

Любов не буває духовна й тілесна.
Насправді — це просто її два крила.
Душа може
 тільки в польоті воскреснуть.
Без тіла живої душі не бува!

Не вірте, що любов сама прийде,
Зігріє душу і вгамує тіло.
Якби ми не шукали й не хотіли,
Ніколи не було б її ніде!

Кохайте відверто й розкуто!
Дивуйтесь прекрасному стану!
Поезії милим даруйте!
Це квіти, які не зів'януть.

Так хочеться любов пристосувати,
На ній звести своє сімейне щастя.
Комусь, можливо, це зробити вдасться,
А більшість навіть те, що має, втратить.

Любовна пристрасть —
щедрий дар природи!
Єдиний вектор у всього живого.
Ми тягнемось не лиш до насолоди,
А й до гармонії, що прийде після того.

Як є бажання ніжних почуттів,
Творіть із них прекрасний образ в серці.
Ваш прийде час — і романтичний спів
Якась душа почує і озветься!

Знаю — ревнощів муки
 можуть знищити душу.
Як кохання покличе, що я діяти мушу?
Мудра жінка сказала:
 "Не нервуй надаремне,
Те, чого я не знаю, не існує для мене."

Не всім дано у юність повертатись,
Коханням несподіваним зігрітись.
Любов — багатство.
 Але це не власність,
Їй можна тільки вірити й молитись.

Я знаю: їх стосунків таїна
У тому, що кохання їм як пісня:
Прекрасна пристрасть
 в злеті їх єдна,
Надійна дружба зігріває після.

Багато думав, а не знаю й досі:
Любов прожита —
 це здобутки? Втрати?
Чи може бути у кохання досвід?
Чи просто ми вчимося цінувати?

Закоханим корисно розлучатись.
Здалека краще бачиться велике.
Їх кожна зустріч — як краплинка щастя!
А скільки їх в житті, отих краплинок!

Любов — це пристрасть, вічна і єдина,
Яка дає душевний злет і віру.
І саме через те, що це — вершина,
Ми можемо зірватися у прірву.

Любов для нас і свято, і надія.
Секрет її, напевно, є у тому,
Що радістю знімає сум і втому.
Кохаючи, ми завжди молодієм!

Могутня сила вічного інстинкту
Є вищим смыслом у всього живого.
Шкода, що люди все ніяк не звикнуть
В ім'я життя молитися на нього.

Не відкладайте ніжностей на завтра!
Не економте щирих почуттів.
Без радості прожитий день —
це втрата.
Хто зна ще скільки нам лишилось днів!

Чому, як прийде час любити,
Одним це радість — іншим мука?
Всьому на світі треба вчитись,
Кохати вміти — це наука!

Кохання переводьмо з площини,
Де тільки пристрасть і бажання тіла,
У вищий світ поезій і весни,
Де світлі душі набувають крила.

Є тисячі різновидів любові!
А тест один на щирість почуттів:
Чи тепло душам? Чи вони готові
Робити все, щоб птах не відлетів?

Як подивлюсь зі сторони,
Закохані — як ненормальні!
Живуть в придуманій омані...
А може, ненормальні ми?

Ми живемо бажанням жінки!
У мріях — пристрастей свобода.
Можливо, що це все — інстинкти,
Але яка ж в них насолода!

Чому в коханні домішок печалі?
Безмежна радість переходить в сум.
Бо ми не знаємо, що буде далі
І боїмося втратити красу.

Як не для показухи, а по суті:
Чому сімейні люди так сумують?
Щасливі тільки вільні і розкуті,
А в сім'ях — наче нас приватизують!

Буває жінка наче непримітна.
Така у снах гарячих не наснитися:
Ні щедрих форм, хода не гордовита.
А заговорить — господи, цариця!

Із джерела не виплескати воду:
Що більше брати — більше прибуває.
Добро й любов не вичерпати зроду:
Хто більше віддає, той більше має.

Закоханість у юнії літа —
Це начебто в макдональдсі забави.
Любов у зрілі роки — це свята:
Гурман смакує вишукані страви.

Якщо любов —
прекрасний шлях пізнання,
Що має свій початок і кінець,
Її випробуванням є вінець,
А особистість — мірою кохання!

Чому так мало часу для побачень?
Чому він так прискорено тече?
Чому годинна стрілка наче скаче?
Для того, щоб хотілось ще і ще!

Душа живе, як пристрасті живуть в ній:
Багатство, задрість, жадібність, пізнання,
І владолюбства стимули могутні.
Але найвища пристрасть — це кохання!

Чому так важко вперше доторкнутись
До дівчини, яка так довподоби?
Бо дотик дозволяє зазирнути
У таїну характеру і вроди.

Кохання — це енергетичний згусток:
Творити може він і руйнувати,
На подвиг кличе й кидає за ґрати!
Але без нього в серці сумно й пусто.

З роками кохання свій змінює тон,
У ньому немає вже максималізму,
Воно все частіше нагадує пісню
І ніжний, приємний, замріяний сон.

В коханні ми усі на рідкість різні,
Воно — найважливіший наш екзамен:
Краса любові, глибина і ніжність —
Це інтелект, душа і темперамент!

Ніхто любов не огородить муром,
Не міра їй ні роки, ані спокій,
Лиш відчуття прекрасне і високе,
Що притаманне молодим і мудрим.

Показувати можна тільки зрячим.
Співати пісню тільки тим, хто чує.
Даруй себе тому, хто буде вдячним!
Хто розуміє, любить і цінує!

Тоді приходять ревнощів пора,
Коли проходить ера поклоніння.
У пристрастях закоханість згора.
В утриманні шукаємо спасіння.

У юності мрієм про вічне кохання!
При цьому кумирів міняєм не раз.
З роками ми вдячні за спалах бажання,
Це ніжне тепло вічно грітиме нас!

В любовних пестошах ми вічні учні.
Хотів би, щоб навчалася і ти.
В коханні дві душі ідуть назустріч.
Одному цього шляху не пройти!

Мабуть, талант — в усьому знати міру.
Здавалось би, в коханні меж немає.
Ти любиш надто сильно, надто щиро!
А все, що "надто",
 більшість не сприймає.

Закохані такі наївні!
Здається їм, що люблять їх.
А їх жаліють. Як не дивно,
Хоч це обман, але не гріх!

Душа людська — система не двоїчна,
Де "так" чи "ні", "немає" чи то "є".
На жаль, кохання не буває вічним.
А паралельне, слава богу, є!

Любовні пристрасті
 для тебе — мов халепа.
То ж ревнощами не отруй дні.
Те, що тобі давно й на дух не треба —
Комусь це радість. Радість і мені.

Любов і сім'я — це єдине, —
Багато хто думає й досі.
Закоханих в світі знайди - но!
Сімейні ж — на кожному кроці!

Як вища благодать любов дана нам.
Вона існує за своїм законом.
Не плутайте кохання з полюванням:
Кохана — це не здобич, а ікона!

"Кохая! Страждаю! Для тебе
Дістану я зіроньку з неба!"
А їй цього просто не треба.
В усякому разі, від тебе.

Любов. У слові сотні варіантів:
Від "сенса життя" до "а чому б і ні?"
У когось роки, а у когось дні
Присвячені цій божій благодаті.

Який багатобарвний світ кохання!
Молитви, мрії, зустрічі, пісні,
Прекрасний шлях пізнання і єднання,
Високий гімн жіночності й красі!

Закоханість так розслабляє душу,
Що світ увесь — неначе уві сні.
Щоб жити далі, я зібратись мушу,
Вернути розум, гумор і пісні.

Хоч все жіноцтво —
це прекрасний сад,
Дівоча врода світ чарує знову,
Бо в молодості є своя краса —
Цнотлива, неповторна, тимчасова!

П'янить нас пристрасть, наче висота,
Душа співає, плаче і сміється!
А після — гріє тільки доброта
І щирість зачарованого серця!

Якщо на час розлука розвела,
То кожна зустріч — як краплинка щастя.
Нехай вже наговоряться тіла,
Бо душі розмовляють повсякчасно.

Що за словами "Я кохаю вас"?
Це насолода тілом милуватись,
Довершеності риси відкривати
І пристрастями зупиняти час.

Ховаємо, але чому,
Кохання від людського ока?
Бо буде теревень морока,
Яка додасть душевних мук.

Молися, як любов збулася!
Піде — не буде вороття.
Кохання — це не зміст життя,
А сенс його, його прикраса!

Чому — не можу зрозуміти сам —
Соромимось оголеного тіла?
Природа—матінка
 нас голими створила,
Тому в тілах не сором, а краса!

Закоханість гріє нечасто,
Не молимось ликам ікон.
Кохання буває нещасним,
Але не буває гріхом!

Чому любов несе розчарування,
Сердечні муки і духовні втрати?
Бо хочемо щось мати від кохання,
А сенс його у тім, щоб віддавати!

Чому прекрасні почуття зникають?
Чому не сняться романтичні сни?
Душевної потреби в них немає,
Буденне щось цінніше, ніж вони.

Любов завжди приносить сльози
І радості, на жаль, і гіркоти:
Одні живуть коханням, інші — в прозі,
Бо різні їхні душі і світи.

Як тяжко й довго робиться кришталь!
Як легко й просто взяти і розбити.
Все точно так з любов'ю. Та, на жаль,
Ми бавимося нею, наче діти.

Якщо не любить — туга, біль і гнів!
Не проклинай. Знайди душевні сили
Хоч би за те подякувати їй,
Що помилявся, але був щасливим!

Любов розділена вщухає:
Всьому на світі є пора.
А нерозділене кохання,
Як втомиться душа — вмира.

Любов розбита вщент. Як жити далі?
Порад нема ні в кого і ніде.
Є вищий сенс у розпачі й печалі:
Щоб цінував любов, яка прийде!

Кохання нерозділене — хвороба.
Завжди здається, що воно останнє.
Від нього ліків нам ніхто не зробить.
Спасіння — тільки в іншому коханні!

Якщо тебе не люблять, ти не плач!
Але душа нехай собі поплаче.
З усіх можливих у житті невдач
Це не найгірша, все ж таки, невдача.

Мій друже, не плач від вагань і розлук!
Образ не шукай в легковажному слові.
Кохання, на жаль, не буває без мук,
Але всі ці муки не варті любові!

Час прийде справляти обжинки,
Завершиться коло утіх.
Лишиться би в пам'яті жінки
Як чистий і радісний гріх!

Якщо Вам хочеться торкнутись,
І пестити, і милуватись,
В бездонні очі зазирнути —
Зійшла на Вас кохання святість!

У клопотах буденних схожі,
Усі безликими стаєм.
І тільки на любовнім ложі
Дано відчути, хто ми є.

На жаль, не вічне все у цьому світі,
Висить над нами втрати вічний страх.
Хоч ми в коханні щирістю зігріті,
У мить блаженства сльози на очах.

У морі хвилювань любовних
Є острів пристрастей інтимних.
Повз нього кораблі не ходять,
Як не до нього — просто гинуть.

У кожного є свій інтимний світ.
Це повноцінного життя потреба.
Але якщо він довго вам не треба,
Зникає зовсім, пропаде і слід.

Хто від кохання душу заховає,
Аби дарма не витратити сили,
Не зможе бути щирим і щасливим,
Бо без любові щастя не буває.

"Від цих мужчин настирних дітись ніде!
Що хочуть! Що говорять! Мамо рідна!"
Це не біда. Біда з роками прийде,
Коли нікому будеш непотрібна.

Сама любов нікого не підніме
До світу щастя і духовності вершин.
Закоханість двох душ —
це тільки стимул,
А піднімає нас енергія душі.

Любов —
це нескінченний шлях пізнання.
Любов'ю дихають, а не грішать.
Що глибша і чутливіша душа,
То довше і яскравіше кохання!

Життя наче зебра: то біле, то чорне,
Повтори смішного й сумного.
Лиш справжнє кохання
 завжди неповторне,
Якщо ми ще здатні до нього.

Душевних свят в житті не так багато.
Скарби бажань виснажують літа.
Молюсь часам, коли душа крилата
В прекрасний світ любовних мрій зліта!

Ми тягнемо умовностей ярмо,
Допоки не зігріємось любов'ю.
Заради неї пута всі рвемо,
Нарешті, стаємо самі собою!

Мужчина мусить мати ордени
Не офіційні, а жінок визнання.
Найвищий з них — знак вічної весни:
Прекрасний образ жінки в мить кохання!

Усі жінки — це наче дві породи:
Одна — натхненниці чи то коханки.
А друга — просто домогосподарки.
А може це та ж сама в різні роки?

Закохані, схвильовані й збентежені,
Живуть в прекраснім світі власних чар.
Будь ласка, будьте з ними обережними,
Любити щиро — це є божий дар.

Я думаю, що істинна любов —
Це та, що вміє душі рятувати.
Якщо у скруті в кут глухий зайшов,
Вона дасть сили розламати ґрати.

Помітили, як змінюється все:
Пріоритети, клопоти, проблеми,
І кожен день приємне щось несе
Тоді, коли коханими стаємо!

Все, що пізнали,
 стане звичним.
І тільки таїна краси
В усі віки, в усі часи
Дивує, радує і кличе.

Закоханість — це явище цікаве:
Відмовитися треба від свободи.
І в той же час, ні гроші, ані слава
Такої не дарують насолоди!

Не пишайся, що ти недоступна,
Що ніколи, ні з ким і нізащо.
Пройдуть роки, самотність підступить,
Зрозумієш, що гонор твій — зашморг.

Існують різні крайнощі жіночі:
Холодна недоторканість княгині —
І в ліжку інший чоловік щоначі.
Жіноче щастя — десь посередині!

Нема стежок у царині кохання!
Ніхто не знає і не може знати
Чекає що: зневіра чи визнання?
Сумна банальність чи талант кохати?

Співати серенади в нас не прийнято,
Молитись на любов не кожен може.
Тому, на жаль, закоханість є виняток,
Дарована за щось нам Ласка Божа.

Закохані не помічають час,
Про вічні категорії не знають:
Розтягують його або стискають —
Що хочуть роблять. Доки все гаразд.

Шукаймо радостей земних,
Нехай маленьких, але щирих!
Жінок плекаймо, серцю милих:
Неповноцінні ми без них!

Життя — це як багаття в полі:
Ніч, холод, вітер і зірки.
У ближньому зігрітім колі
Є завжди двоє — я і ти.

І все ж таки існують два світи:
Звичайний і таємний світ інтимний —
Намріяний, розніжений і дивний.
В житті без нього щастя не знайти!

Коли любов тіла єднає,
Ми — вже не ми, а мить Природи.
Закохана душа злітає
В прекрасний простір насолоди.

Інтимний світ —
це просто вимір інший.
Бо лиш у ньому нам дано відчути,
Що для людини є святе, що грішне,
У кандалах душа, чи то розкута.

Велика рідкість, як любов взаємна.
Вона — наснага і життєвий тонус.
Про почуття коханих ми визнаємо,
Коли вони проявляться у чомусь.

Закохані, не зустрічайтесь часто,
Бажання не вгамовуйте щоденно:
У ніжних почуттів одне нещастя —
Їх поглинає звичка і буденність.

Не плачся, що в сім'ї немає щастя.
У всього в світі місія своя:
Не для любові створена сім'я —
Для того, аби рід наш не кінчався.

Існують в душах ніжності світи:
Несхожі, соромливі, паралельні.
Щасливий той, кому вдалось знайти
В чужій душі світ ніжності своєї.

Всьому на світі є ціна.
Здавалось, що любов безцінна.
Це тільки тим, кому вона
Як вищий сенс життя потрібна.

В житті нас мало що втішає й гріє,
Діла й турботи —
це у старість кроки.
Любов жадана наяву і в мріях,
Бо повертає нас у юні роки.

Коли тебе знесилюють тривоги,
Тримається душа із сил останніх,
Врятують тільки образи коханих
І пестощів інтимних діалоги.

На жаль, кохання вічним не бува,
Але буває довгим і прекрасним.
Дай Боже вам, щоб іскра не погасла,
Щоб в ніжності душа була жива!

Існує вічна формула любові:
Якщо люблю, робитиму все так,
Щоб радісно було тобі зі мною,
У цьому щастя і любові знак!

Від світу, де панує зло,
Тікаємо у світ кохання.
Воно — як схованка остання,
Що береже душі тепло.

Фантазії закоханих без меж,
Любовні ласки їх неначе пісня.
Їх не хвилює, що там буде після,
Коли кохаєш — тільки і живеш!

Я розумію — хочеться всього.
Але, на жаль, всього не можна мати,
Бо кожна радість вимагає плати,
Щось поглинає пристрастей вогонь.

Чому сумні? Чому на радість бідні?
Бо нам кохання — пошуки пригод.
В інтимі ми наївно - примітивні,
А то є світ найвищих насолод!

У юності свято — любовні двобої,
Мета — полонити прекрасних мадонн.
З роками кохання — це втеча від бою
З одною метою, щоб здатись в полон.

Якесь існує поле між двома,
Яке ми боїмося подолати.
Тіла неначе вдягнуті у лати,
Лиш ніжний дотик лати ті зніма.

Життя коротке, але не спіши
Насититись наснагою кохання.
Закоханість — це молодість душі,
Цінуй її, немов вона остання!

Я сам до істини дійшов,
Набивши лоба, стерши ноги,
Пройшовши радості й тривоги:
Бог є один. Бог є Любов.

"Живуть мільйони без усяких чар,
Тобі ж навіщо ці сердечні муки:
Безсонні ночі, зустрічі, розлуки?"
"А ні навіщо. Це є божий дар!"

"Потреба любити, можливо, і є,
Та тільки немає достойних довкола."
Знай, пташка кохання гнізда не зів'є
В самотньому серці, яке захололо.

Чому інтим неначе переляк?
Чом насолоди й радості бояться?
Бо пристрастей палких забули смак,
В холодну душу не приходять щастя.

Утримати кохання неможливо.
Його таємна сутність незбагненна.
Щоб бути в ньому щирим і щасливим,
Про нього дбати маємо щоденно.

На ніжні знаки не відповідай:
Тим набивай собі високу ціну,
Як не боїшся, що бажання згине.
А жити без бажань — ото біда!

"В коханні свою половинку знайди,
До смерті люби,
щастя в ній і спасіння!"
Ми що — половиночки неповноцінні?
Самі по собі — ні туди й ні сюди?

Кохання, що минулось, не принижуй!
До того йшло. Ще не кінець життя.
Залиш у серці наче спомин ніжний
Це свято духу, радість забуття!

В путі всього ще буде рясно.
Молися, щоб життя збулось.
Світ зачарований прекрасний!
Якщо тебе чекає хтось.

О Господи, ще стільки горя в світі,
Що наче соромно щасливим бути:
Пісень співати щиро і розкуто,
Красиву душу стріти і зігріти.

Ці істини давно засвоїв я,
Але жінок вони чомусь не манять:
То добре, як сім'я почне з кохання,
Але кохання — не сама сім'я!

У непорозуміннь простий є виток:
Нам марилося не так сімейне щастя.
Сім'я насамперед — щоденна праця,
Щоб народити й виростити діток.

Ти так боїшся, щоб когось кохав я,
Неначе вкраду я у тебе щось.
Нема гріха ні в якому коханні,
Якщо воно попри усе збулось.

Про щастя думка в кожного своя:
Кохання, діти, творчість,
все для себе...
Життя — багато більше, ніж сім'я.
Тому в житті шукати щастя треба.

Ви подивіться, скільки є жінок
Таких красивих, ніжних і тендітних!
І тільки одиниці зірочок
Притягують до себе, як магніти.

Закоханість —
це відчуття польоту
(Ніхто не знає звідки і куди),
Передчуття і щастя, і біди.
Не кожен візьме цю високу ноту.

Любові шанс життя дає усім.
Одним це мить, а іншим шлях до Бога
Кохання міра полягає в тім,
Чим ти поступишся заради нього.

Не треба думати: любов — навік!
В коханні присягатись нерозумно,
Бо потім буде соромно і сумно,
Неначе ти комусь вкоротиш вік.

Як випаде любов зустріти,
Спливають пестоші забуті:
Ми стаємо неначе діти —
Відверті, щирі і розкуті!

Не можна так закохуватись, ні,
Щоб окрім неї ні турбот, ні діла,
Щоб цілий день і навіть уві сні
Вона одна душею володіла.

В стосунках наче щось не так,
Але кохання сліпить очі.
Прозріння прийде — і не схочеш
Нещирих пристрастей і ласк.

У краси тисячі різних рис!
Відкривайте в коханих ці риси,
Аби тішитися і молитись —
Ви для цього в любові зійшлись.

Як на духу я можу вам зізнатись,
Чому душа моя співа пісень:
Бо можу щиро й світло закохатись
І жити тим коханням день у день!

Прекрасне у кохання забуття!
Воно нас вириває із будення,
Підносить в світ фантазій і натхнення,
Тому кохання — апогей життя!

Коли кохання підніма в політ
У простір щастя й ніжності без краю,
Не боїмось ні прикростей, ні бід,
Які на нас, на жаль, іще чекають.

Яка мінлива, непримітна грань
Поміж замріяним коханням і буденним:
Здається, все так само. Тільки де там!
Ні молитов, ні мрій, ані бажань!

Як не відповідає нам кохана,
Виснажуються ніжні почуття,
Не хочеться співати їй осанну,
Зневіра обезбарвлює життя.

Закохані багато що прощають.
Здається, їх любов не має меж.
Якщо цей божий дар не бережеш,
То згаснуть очі в розпачі й печалі!

Якщо кохання щастя промайнуло,
Немає ні бажань, ані мети —
Так хочеться вернутися в минуле
Або подалі від людей втекти!

Щасливий, будь готовим до нещастя,
Кохання примх не передбачиш ти.
Найбільше, що тобі, можливо, вдасться —
Коханий образ в серці зберегти.

Бентежать душу нелогічні вчинки.
В стосунках ніжних
звідки раптом зло?
Якщо немає явної причини,
То, може, і кохання не було?

Якщо стомились у польоті крила,
Знайди ще сили, щоб не впасти вниз,
У розпачі в банальність не зірвись
І не принижуй, що любов відкрила.

Краса твоя усім впадає в очі.
В ній світиться характер твій і пристрасть.
Чому мужчини сватати не хочуть?
Потрібна лялька, а не особистість.

Ще буде все: дні світлі і дні чорні,
Ганебна зрада і любов свята —
І лише душ закоханих свята,
Як справжнє диво, завжди неповторні!

Не з'ясовуй стосунків з коханою,
з другом.
Кожен має характер, мету і смаки.
Сперечатись — дурне!
Власну душу послухай:
Як їй добре — живи!
А погано — покинь!

Закономірність є,
на жаль, раніш не знав її —
Це містика стосунків між двома:
Як робиш щось недобре для симпатії,
Чекай на неприємності сама.

Тест на кохання є відмінний:
Чи закохались ви,
чи вже давно в сім'ї,
Ви дійсно любите людину,
Якщо приймаєте і вибрики її.

В коханні радостей і відкриттів багато,
Любов — це стимул жити і творити.
Ми живемо у юні роки, щоб кохати.
У зрілі роки ми кохаємо, щоб жити!

Якщо для тебе з тисячі жінок
Лише одна прекрасна, як богиня —
Щасливий ти! І неважливий строк —
Це щастя вічне чи невдовзі згине.

В розмовах мудрих про інтим
Дарма не напускайте диму.
Інтим найкращий саме з тим,
З ким дуже добре й без інтиму.

Керують світом цим Любов і Страх:
Дві істини, дві правди, дві ідеї.
І кожен з нас свій обирає шлях:
Живе Любов'ю чи живе без неї.

Не знаємо, який любові вік.
Співай, допоки є бажання й голос!
Коханням відкривай духовний космос.
Себе віддати — щастя, а не гріх!

Інтим — яке веління Боже!
Це плата за труди й тривоги.
Щасливий той, хто щиро може
Радіти й дякувати Богу!

Щасливі ми у просторі свободи.
На жаль, цієї мудрості не знав:
Красивої любові ідеал —
Як щира пристрасть
в дружбу переходить.

Не впускай дикі ревнощі в серце!
Не малюй еротичні картини,
Де кохана твоя з іншим милим...
Бідне серце твоє розірветься!

Хоч у кохання міри і немає,
Якщо один із двох духовно вищий,
Підтягується другий — так буває.
Частіше нижчий геть кохання нищить.

Вродлива жінка — джерело енергій!
Їх щедро випромінює і рясно.
Напевно, світ давно би зник без неї.
Краса — це доказ,
що життя прекрасне!

Не намагайся зрозуміти жінку.
Її ти знаєш. А вона — не та!
Як розум є — перегорни сторінку
І починай із чистого листа.

Ми у коханні маємо розкритися,
Це звершень час і радісний політ.
От соловейко — ні на що дивитися,
А так співає, що чарує світ!

Я вам не бажаю багатства й удачі,
Чи вічного щастя, чи то царських шат.
Бажаю вам чемних і щирих побачень,
Щоб в радіснім злеті співала душа!

Кохання — щастя і чимало мук,
Злет і обвал, духовності екзамен —
Все творимо ми власними руками.
У Господа немає інших рук.

В часи перепуть і тривожних думок
Надія одна надає мені сили:
Народ, де є стільки красивих жінок,
Зберіг свою душу і буде щасливим!

Людські симпатії — не гріх,
Вони були, і є, і будуть.
Давайте вип'ємо за всіх,
Хто нас любив!
І тих, хто любить!

У с м і ш к и

Дві точки зору є щодо життя:
Одним — трагедія, хвороби, туга вічна,
А іншим — це щоденне відкриття:
Яке ж воно цікаве і комічне!

От ми, чоловіки, мудрі, сильні люди:
Керуємо, жінкам красивим раді.
Але розумних жіночок не любимо.
Бо їм відомо, хто ми є насправді.

"Як тепло хтось згадає, так гикнеться."
Якби прикмета правдою була б,
Від гикоти твоєї б зайшлося серце,
За день би й слова мовить не змогла б!

"Я для чоловіків — немов шампанське:
Грайлива і весела змолоду,
Всім легко піднімаю настрій,
Але я можу й дати в голову."

"Кохання — гріх! Тікайте що є сили!
З бажаннями боріться, як з чумою!"
Але самі - то пращури грішили!
Інакше нас би не було з тобою.

Ми в захваті, якщо кохання — злива!
Але дружина там щоб не була!
У мене все достойно і красиво!
Але так само думає вона.

Не знають наші любі жіночки,
Що бачать в них закохані чоловіки
Не туфлі, сукні, блузи, сорочки,
А те, що відчувається під ними.

Високий і гарненький геркулес
Був у жіноцтва явним фаворитом.
Енергія уся пішла на секс.
А треба ж вміти ще хоч щось робити.

Є поняття — фантазія й брехня.
Поважні для фантазій є причини
У жіночок. Ніщо їх не спиня.
Мужчина, якщо бреше — не чоловік!

Як хочеш жити, сам собі не шкодь,
Хоч трохи думай і розумних слухай.
Для цього голову нам дав Господь,
А не щоб їсти і носити вуха.

Не конфліктуй! Це склочності ознака.
Не каламуть спокійної води:
Якщо ти бачиш — мирно спить собака,
Не клич біди, собаку не буди!

З роками хитро спокуша лукавий:
Дає полежати, поїсти і попити.
Не віряться за чашечкою кави,
Що товща талія,
 то менше будем жити!

Мужчина — Дон Жуан
 у будь - якому віці!
За це його потрібно шанувати:
Себе він пропонує кожній жінці,
Щоб їй було ж із кого вибирати!

Страждав мій друг:
 "О скільки буде драм,
Як стану непотрібний я жінкам!"
А як прийшло, сміється сам із себе:
"Все просто так —
 вони мені не треба!"

Дружинонько, пробач, розмова хатня:
Немає помислів дурних, клянусь!
Якщо тобі мене цілком достатньо,
То все, що "над", хай буде ще комусь!

"Скажи, красуне, поки ми удвох,
Чому коханих ти міняєш часто?"
"Я краще ощасливлю багатьох,
Ніж одного зроблю в сім'ї нещасним."

У кожного свій власний смак.
Якщо в бажання зазирнути:
Жінкам одне — вдягнутись як?
Чоловікам — як роздягнути?

В любов не вірять! Є на те причина.
Бува одне кохання! — вчили нас.
Хотів би я побачити мужчину,
Який в житті кохав би тільки раз!

Питання є не зовсім риторичне:
Чи можна все життя когось кохать?
Без сумніву, бува кохання вічне:
Це — ланцюжок із багатьох кохань.

У кожного народу власна вдача
І до жінок любов несхожа дещо:
Французи в жіночках коханок бачать,
А ми — нудних і грубих жінку й тещу!

Красуня наче мовить хоче:
"Ну що ти витріщився? Брись!"
А в думці: "Гей, куди ж ти, хлопче?
Ну ще хоч трошки подивись!"

Ну й мода зараз! Видно все!
Живіт. І груди. Голі ніжки...
На вулиці навіщо це?
На що ж тоді дивитись в ліжку?

Жінок шануймо і любімо, синку!
Їх поважаймо, хоч би що було!
Назвати бабою красиву жінку
Уміє тільки вроджене мурло!

Якщо нам
зустріти любов пощастить,
Ми зразу щасливі й крилаті!
Найперша ознака закоханості —
Стаємо немов дурнуваті.

Кохання ніжного замріяні польоти
П'янять закоханих вином ігристим!
Якби я стільки думав про роботу,
Давно би був, як мінімум, міністром!

"Живе життям подвійним, боже, боже!
Кохана є. Сім'я... Ото дива!
Тут до пуття
 й одне прожить не можеш —
У нього ж є енергії на два!"

Щоб усмішку побачить Мони Лізи,
Не треба рватись в луврові палати!
Ви просто попитайте у дружини,
Де премія поділась і зарплата.

Я рибу ловив знамениту!
Де треба — присипав приманочку.
Дрібну випускав, а велику
Складав в майонезную баночку.

Як пригощають — їж і дякуй чемно!
Щоб не казали: "Ну таке село!"
Як пригощають друзі — їм приємно.
Але як вороги — то їж назло!

Щодо здоров'я — знаємо рецепти!
Самі так жити почнемо ось - ось.
Ми — фахівці в розмовах про дієти!
Але тоді, як добре наїмось.

Які чоловіки в нас цивілізовані,
У транспорті міському можна взнать:
Бабусі й жіночки стоять спресовані!
А мужики вгодовані сидять!

Не знав, що так з роками зміняться
Обличчя, зачіска, смаки:
Чоло зроста аж до потилиці!
Шкода, що розум — навпаки!

Прокинувся. Хвороб немає!
Душа співа! Пенсіонер!
Чудес в природі не буває.
Переконайся: чи ти не вмер?

"Струс мозку, а не інше щось,
Ви нам не вірите дарма!"
"Не розумію, як вдалось
Струснути те, чого нема!"

Вагітна в консультації. "Носіть!
Вагітність ваша вже двадцять три тижні."
"Що, точно двадцять три,
не двадцять сім?
Ой боже! Не за того заміж вийшла!"

"Аварія. Хтось викликав ДАІ.
Сп'яна в коня із дядьком врізався.
Гаплик!
Машина — вщент!"
"А дядько й кінь живі?"
"А що їм зробиться?
Із бронзи ж пам'ятник."

"Ви розмовляєте англійською?"
"Звичайно!
За успіхи у навчанні я мала бонуса!
Зі словниками розмовляю я прекрасно!
А розмовляти із людьми іще соромлюся."

Адам прокинувся — мац —
жодного ребра!
Кричить на ангелів:
"Що трапилось?! Це рай?!"
"Ти що, забув? Ти вчора перебрав,
Всю ніч командував:
"Дівчат, дівчат давай!"

Вивчали — як говорять?
Не зміст, а швидкість лише.
І висновки дослідження такі:
На сімдесят відсотків
жінки говорять швидше,
Ніж розуміють їх чоловіки.

Життя сімейне —
справжній тест для кожного.
Лише закоханість — гарантія спасіння.
Любити ніжно можуть одне одного —
Щоправда, як живуть у різних сім'ях.

Даішник водієві: "Ти порушив
Усе, що міг, бо ти п'яний.
Я ж не сліпець.
Ану давай швиденько дихай в трубку!
Як я дихну за тебе, то тобі кінець!"

ДАІ нас зупиняє: "Що за швидкість?!
Сто двадцять з гаком!
Це куди ж так летимо?"
"Ми святкували Рік Новий. Засиділись..."
"Надворі травень!"
"Через те ж і спішимо."

Веде уперше в школу доцю мама,
Немов на свято: "Доню, ти щаслива?"
Зітхнувши тяжко, донечка сказала:
"Усе! Капець! Дитинство закінчилось!"

"Чого це ніс у тебе перебитий?"
"Та пива з кумом випили літровку.
І захотілось сиром закусити...
І хто придумав клятї мишоловки?!"

Весільний кортеж. Два кільця на капоті.
Ніхто їх увагою не обминув.
Це символ любові? Духовності? Плоті?
Та це початковий рахунок: нуль — нуль!

Дружинам добре зараз: є у них мобілки.
"Де це ти пізно так?" — питає в чоловіка.
"Годину вже у пробці! Тут машин без ліку!
Дружина лагідно: "Будь ласка, забібикай!"

"Коханий, ой, мені таке наснилося!
Я завагітніла! Передчуттів без меж!"
"Я думаю — потрібно перевіритись."
"Я так зраділа!" "І у психіатра теж."

Вночі прийшов додому напідпитку,
Заходжу в спальню і таке я бачу:
В обіймах із коханцем власну жінку,
Що мирно сплять! Я ледь не плачу.

Убити зразу? Чи лишити з миром?
Я в кухню. Випив пляшку, поспівав
Сумної на прощання. Взяв сокиру.
Як роздививсь — квартира не моя...

В сім'ї п'яниці черговий скандал:
"Все! Вибирай — чи я, чи то горілка!"
Змарнів. Задумався. Перепитав:
"Я розумію. А горілки скільки?"

"Всю молодість мою забрав!
І зіпсував життя, проклятий!"
"Ти знов скандалиш без підстав?
Кінчай з дипломом розмовляти!"

Вона: "Давай одружимося!" "Давай!"
І враз замовк, як з переляку.
"Чому мовчиш? Де радості слова!"
"Я й так, здається, зайве ляпнув."

З похмілля дядько заблукав у лісі.
"А-у-у-у!" — кричить в усю горлянку.
Розбуджений ведмідь з барлоги виліз:
"Чого ти горлопаниш зранку?!"
"Щоб хтось почув. Самому — горе..."
"Ну я почув. Тобі вже добре?!"

В усіх тусовках завжди правила прості.
Ми не такі, як всі — це їх мотив.
Безбарвні люди тягнуться до більшості,
Самодостатні завжди в самоті!

"Дай мамі трубку, я її знайома."
"Не можу, вона дуже зайнята."
"Дай татові!" "Він теж."
"А є хтось вдома?"
"Пожежники, міліція й швидка."
"О Господи! Що ж трапилось?"
"Не знаю."
Я думаю — вони мене шукають."

Ні, швидкість звуку не постійна!
Бува така маленька, що аж сором:
Говориш щось розумне дітям —
До них доходить років через сорок!

Дружину друзям Петя торгував:
"Ти скільки б дав,
якби вона погодилась?"
"За Настю? Я і гривні би не дав!"
"Гаразд! Бери.
Вважай, що ми домовились!"

"Скажіть мені, шановний лікар,
Чи є від голоду таблетки?"
"Звичайно є! Але великі."
"Як називаються?" "Котлети."

Не дуже прислухайтесь
до внутрішнього голосу,
Довести легко може до біди.
Щоранку вам нашіптує,
хоч ви його не просите:
"Нащо тобі робота? Не ходи!"

Два плоди—близнюки
(народяться ще завтра),
Кому являться першим в світ
узгоджують.
"Ти віриш у життя після народження?"
"Не дуже.
Бо ніхто ще звідти не вертався."

Чому худою стати — це мета?
Адже дивитись на повненьких любо!
Допоки схудне жіночка товста,
Худенька — це вже точно — віже дуба.

Інтелігент народний —
це наш Митя!
Таких оригіналів одиниці.
Не тільки може натяк зрозуміти,
Але й за нього врізати по пиці!

Весела сімейка: щодня все на нервах,
Скандалять — немов хтось наврочив.
"Чим жити з тобою, я б краще померла!"
"Я теж!" "А тоді я не хочу!"

Дівчисько ще. Уперше в ресторані.
Їй залицяльник: "Хочу вас спитати:
Ми почнемо з вина сухого, пані?"
"Звичайно! Я так завжди... Насипайте!"

У бійці завжди переможе
Хто швидше бігає. Авжеж!
Як ти сильніший — не здогониш,
Як він сильніший — не втечеш!

Дружина від народження сварлива.
Як заведе! Він одягнувся і гуляти!
Він від гульні здоровий і щасливий.
Вона ж така стара, що не впізнати!

Чом все тобі не так? — скажи мені.
Тебе послухати,
то майже все банальне,
Навколо тебе лиш тупі й дурні!
Якщо це так, то ти між них центральний.

"Є секс утріох. Що це таке, ти знаєш?"
"Напевно відчуття це гостре й дивне."
"Хотів покуштувати би?" "Питаєш!"
"Мерщій біжи додому, може встигнеш."

Аби переконатись, що дружина гарна,
Порівнює свою з чужими чоловік.
Одні це роблять досить регулярно,
А іншим вистачає й раз на рік.

Якщо дивитись на вогонь тривалий час,
Це переносить Вас у простір медитацій:
Побачить можна, як звільняють Вас
Із Міністерства надзвичайних ситуацій.

Жарти чув такі не раз
І сміявся щиро:
"Люба, ти образилась?"
"Ні, я по сокиру."

Дружина свариться по - чорному,
Раніш такою не була.
"Гаразд. Хай буде все по - твоєму!"
"А я вже передумала!"

Жінки про макіяж, прикраси дбають,
А у мужчини у думках своє:
Він бачить крізь одежі і деталі
Усе найкраще, що у жінки є.

"Закохані сусіди — просто диво!
Як він її цілує! Що їй мовить!
А ти чому не любиш так красиво?"
"Так я ж іще із нею не знайомий!"

Дівча і хлопчик голенькі на пляжі.
Уважна дівчинка побачила різницю:
"Гляди, маманя, я не знала даже
Как не похожи мы на украинцев!"
Збагнути нашу молодь ой нелегко!

Тату і пірсінги — це віяння нові.
На губи, ніс, на брови ставлять клепки...
Бо їх не вистачає в голові!

Дружина чоловіка просить:
"Купи, купи килим мені!"
"Немає в мене стільки грошей!
Літай поки що на мітлі!"

Існує лохнеське чудовисько начебто.
Веселим туристам чекати не тяжко.
"Скажіть, а коли його можна побачити?"
"Лише після третьої пляшки!"

Казав професор, а не відморозки:
Ученими уже давно відкрито,
Що алкоголь вбиває клітини мозку
Не всі! Лиш ті, які не хочуть пити.

Красуня яка! Неприступна на вид.
Мужчин зацікавлених нею чимало.
Якщо без вагань знає ціну собі,
То, певно, не раз вже її називала.

"Шановний лікарю, які робити вправи,

Щоб схуднути назавжди, не на час?"
"Отак от головою вліво — вправо
І кожен раз, як пригощають вас."

За шубку норкову розплачується пані.
"Чому, пробачте, мокрі гроші ваші?
"Це чоловік віддав свої останні,
І дуже гірко плакав, бідолашний."

До чого в нас мужчини не галантні!
Здається, що освічені —
 молоді й дорослі —
Не знають як подати руку дамі,
Яка вилазить з погребя
 із мішком картоплі!

"Кретин! Що в тебе за машина!
Що за дорога! Ремінь — як ярмо!
Ми другу курку ледь не задушили!"
"Кохана, дай я сяду за кермо."

Лише в закінченні оцінка справ!
Хіба він знав, удав нещасний,
Чим все закінчиться, коли ковтав
Кроля й крільчиху одночасно?

Листа із армії батькам солдатик пише:
"Цукерки, чіпси, чай, що ви прислали,
Діди — старі солдати — все зіжрали.
Пришліть черствого хлібця
— і побільше!"

"Люба, вибач, не можу знайти,
де в нас кава."
"Ти нічого не можеш! Живеш наче міль!
Це ж так просто:
у ванній, поличка, що справа,
У коробці з—під чаю із написом "Сіль!"

Мій друг любив дружину так красиво!
Був з нею поруч,
як родила дитинчатко.
При родах бути поруч я не в силах.
Мені подобається бути при зачатті.

Міський зоопарк.
"Мамо, глянь, чом козел цей
Такий сумний, немов жує гірке?"
"Ти тата свого часто бачиш веселим?
Отож, синок, життя у них таке!"

"Нас у мами двоє, в кожного кімната,
В кожного комп'ютер і велосипед!"
"Нас у мами семеро,
нам життя — не мед,
Та зате у кожного свій тато!"

Любов не принижуй: це юності весни,
Це ніжності мрії, таємні бажання.
Якщо вже сказати відверто і чесно,
Усі ми — побічні продукти кохання!

На пляж нудистський два крутих попали:
"Турфірма наш виконує каприз:
За тищу баксів організувала
Для нас шикарний масовий стриптиз!"

"Красуня яка! Їй двадцятий минає.
Одружуємось! Хоч мені сімдесят."
"У роки такі секс смертельним буває."
"Ви що! У таких молоденьких дівчат?!"

Мужчин неодружених маса ще є.
"Сім'ї хочу більш, ніж авто!"
"Одружуйтеся, ну хто ж вам не дає!"
У відповідь сумно: "Ніхто."

Як розлучився з шостою дружиною,
Сусід, нарешті, зрозуміти зміг,
Що жінці треба, щоб була щасливою:
Потрібен їй нормальний чоловік!

От Мендельсон свиню підсунув людству!
Весільним маршем світ увесь заворожив.
Наївних дурників він закликав до шлюбу,
А сам щасливо неодруженим прожив!

Допитливий читач мене зловив:
"Скажіть, щодня писати — до снаги?
Вірші свої берете з голови?"
"Звичайно... А ви думали — з ноги?"

"Не любиш ти! Бездушним став!
Чом плачу я — не знаєш зовсім!"
"Одного разу я спитав.
Борги ще віддаю і досі."

"Мій чоловік — це монстр поміж ягнят!"
"То розлучайся! Більше не живи з ним!"
"Ага! Він зіпсував мені життя,
А я за це зроблю його щасливим?"

Немає де поставити машину!
"О Боже! Поможі! Клянуся — я ізнов
і пити кину, і палити кину!"
Глядь — вільне місце!
"Все! Не треба! Я знайшов!"

Немає зла чи то обману
В маленьких хитрощах жіночих:
Вона вам ніжно: "Так, коханий!"
А потім робить все, що хоче!

Одеса. Натовп. Що там за тривога?
Ніхто не знає. Що ж це за бедлам?
У тому, що не трапилось нічого,
Переконатись кожен хоче сам.

"Скажи, ти зраджувала чоловіка
З мужчинами чужими, як в кіно?"
"Ти що! Ніколи! Ну хіба що зрідка,
Але лише із друзями його."

"Петю! Гвалтують дружину твою!"
Вискочив!... Раптом машина збиває.
В реанімації наче в раю:
"Тю! Я ж не Петя! Й дружини не маю!"
"Прошу, чи можеш ти сказати,

Жінок, крім мене, ти любив? Чи довго?"
"До тебе... раз, два, три... ти — п'ята,
Шість, сім, ...тринадцять... Більш нікого!"

"Одружуючись, синку, маєш знати
Два правила, які всьому основа:
Дружина й теща мають дозволяти —
На тиждень раз —
 ти з друзями, не вдома.
І друге правило запам'ятай:
На друзів вечір цей не витрачай!"

Пенсіонери мліють
 від весняних вражень:
"Таку красу словами як опишеш?"
"Весна завжди прекрасна!
 Та скажу — секс краще."
"Секс значно краще.
 А весна частіше."

"Привіт, братан!.. Що за фігня?..
 По морді бив?"
"З ким переспала? Та ти шо! Дебілка!"
Це не психушка.
 Це в маршрутці так жлоби
На весь салон говорять по мобілках.

"Дивуюсь я з мужчин щоразу:
Вони бажають дні і ночі.
Мені простіш віддатись зразу,
Ніж пояснити, чом не хочу!"

Пліткам не вірте! Це така зараза!
"Твій Петя зраджує!" —
вже чула разів з п'ять.
Я перевірила. Він завжди з другом разом:
В ліс, на рибалку. Разом навіть сплять.

Нема коханої — це не кінець життя.
Мистецтво, спорт, природа, друзі, справи.
Для багатьох — це геніальне відкриття:
І без жінок життя також цікаве!

"Пограбування. Взяли всю готівку.
Але незрозуміло, нащо вкрав
Грабіжник і сварливу шефа жінку?"
"Щоб шеф його ніколи не шукав!"

"Поглянь в вікно: он йде красива жінка,
В яку наш шеф закоханий, ще й як!"
"Де? Та ти що!.. Так це ж його дружина!"
"Не зрозумів. Я щось сказав не так?"

П'яний добряче дядько на стоянці
Машини мацає, повторює слова:
"Допоможіть знайти машину, братці!
В моєї міліцейська мигавка була."

Як маєте гострий язик — це вже щось!
Бо він вам дає привілеїв чимало.
Хоч з ким,
хоч би де працювати прийшлося,
Ніхто не захоче, щоб ви їх лизали!

Подарувала Петі портсигар,
Всередині — фото моє, як відкрити."
"Чи оцінив Петро твій щедрий дар?"
"Напевно, бо зразу покинув курити."

Прямо в ліфті народила породілля.
Лікар заспокоює: "Рибонько моя,
Рік тому в автобусі жінка народила!"
"Докторе, не вірите, це була теж я!"

"Ти ідіоткою мене вважаєш.
Я думаю, ти в цьому маєш рацію.
Якби за генерала вийшла заміж,
Не ідіоткою була б, а генеральшею."

Права людини — це вже не наснага,
Життя щоденна норма. Але все ж
Свобода слова — безперечне благо,
Як молотком по пальцю увірвеш.

Спиртне забороняти —
ні смислу, ні причин.
Спиртне на полюванні має свій резон:
Горілка робить більше
для захисту тварин,
Аніж зелені світу всі разом.

Пожежа в лісі: паніка і крик!
До крокодила скорпіон:
"Перевези через болото!"
"Ти ж вкусиш!"
"Та ти що! Ти ж — рятівник!"
"Сідай!" Пливуть. Вкусив! "За що?"
"А отака я є сволота!"

Скандал в магазині.
"Та що ж це за кривда?!"
По—чорному дурять людей —
просто шок!
На пачці: "Сто грам безкоштовно!"
Відкрив я:
Ніяких ста грамів! Самий порошок!"

Синочок тату голову морочить:
"Купи цукерочку! Хоч невелику!"
"Я теж, як ти, цукерку дуже хочу,
Але грошей у нас... лиш на горілку."

Служниці каже господиня:
"Жанетта, я звільняю вас!"
"Я ж так стараюся весь час!
Сеньор казав, що я — богиня!
Від нього вдячностей без ліку."
"Звільняю! Скаржитись не смій!"
"Я значно краща вас у ліжку!"
"Це він сказав?!" "Ні, ваш водій."

"Як вам вдається
дружно жити стільки років?"
"Рятує ресторан. Романтика забута.
Вино. Освідчення. Інтиму злет високий...
У мене в середу —
в дружини по суботах."

Солдат молоденький приїхав додому.
Щасливі батьки! Раптом хлопець замовк.
У захваті дивиться він на дорогу:
Дівчат чепурненьких побачив з п'яток.
Всміхається батько: "Що, скучив, синок?"
"Чорнява ота он крокує не в ногу!"

Рибалки — цікаві люди!
Цінують дотепне слово:
"Кльову сьогодні не буде,
Бо вчора було нам кльово!"

Статистика, а не якийсь там рок:
Кому за сімдесят —
це світ весь визнав —
На одного мужчину сім жінок!
Але, на жаль, вже дуже пізно.

"Подарувати милому щось хочу!"
"То книжку подаруй — смак і ціна!"
"Він до книжок не дуже - то й охочий,
До того ж в нього уже є одна."

"Супутницю життя шукаю!
Люблю роботу і сім'ю!"
За тиждень два мішки з листами,
І в кожному: "Бери мою!!!"

Така проблема є, хай душу обмине:
Чи ти уже старий, чи просто хворий,
Вона: "Тобі від мене треба лиш одне!"
А ти забув, про що вона говорить!

"Офіціанте! Хочу вас спитати
До ваших страв яке вино пасує?"
"Ви з дамою?" "Звичайно. Он танцює."
"Ото вона?.. Горілки, і багато!"

"Татусю, звідки я?" —
Васько спитав у тата.
Той, червоніючи, соромлячись, почав
Розповідати сину про зачаття,
Вагітність і пологи, аби знав.
Синок завмер: "Ой, тату, як цікаво!
А Гриші брат сказав, що він з Полтави."

Студент складав екзамен.
«Як, Петрусь?»
«Як в церкві: тихо, мирно, без образи.
Він задає питання – я молюсь,
Як відповім – він хреститься три рази.»

Уперше Івасика тягнуть до школи.
Сердешний від плачу зайшовсь.
"Чого ж ти, синочок?"
У школі ж так добре!"
"Одинадцять років! За що?!"

"Він в мене щовечора. Я пригощаю.
Як хвалить всі страви! Смакує як кожну!
Ой, це так приємно!.. Я тільки не знаю,
Це щира любов?

Чи він просто голодний?"

Каблуки-ходулі спеціально
Жінкам придумали чоловіки,
Щоб виглядали сексуально
І не могли від них втекти.

«Мені Василь подарував – ти уявляєш? –
Малесенький гарненький ноутбук!»

«Тепер ти з ним і спиш?»

«А ти це звідки знаєш?»

«Я маю на увазі ноутбук.»

"Твої поезії — гімн пристрасті й свободі.
Як до інтиму ставишся ти сам?"

"Як можна ставитись до насолоди,
Якій ти зобов'язаний життям?"

У дитсадочку няня молода
Фарбує нігті. Діткам: "Що ви скажете?
Подобається вам?" "Звичайно! Так!
Тепер вам легко по деревах лазити?"

"Як виростеш, синок, ким хочеш стати?"
"Дебілом!" "Як? Чому?"

Так в школі вчили?"

"Ти ж сам казав:

— Поглянь на цих дебілів,
Які вони усі круті й багаті!"

"Шановна передача "На замовлення!"

Від імені усіх солдат пишу я:

Наш старшина ненавидить Кіркорова,
Казав — застрелиться,

якщо ще раз почує.

Тому прошу уклінно передати,

Вся наша рота буде вдячна вам,

Пісні: про зайку, про бабусю й свято,

І як контрольний постріл "Шика дам"!"

"У тещі я ніколи не пиячу.

Раз в неї здуру так упився я,

Що любя теща почала двоїтися!..

Страшнішого кошмару я не бачив."

Як схуднути — порад доволі:

У сильній волі порятунок!

Я виховав залізну волю.

Але її не чує шлунок!

"Хто вас побив? Під оком гематома,
Увесь подряпаний... Чи є хоч свідки?
Як хочете, вас проведу додому."

"Ні, щиро дякую. Я тільки звідти."

"Чекаю в гості друга дорогого."

"Ти що! Усюди бруд! Харчі всі з'їли!"

"Хай бачить все! І не готуй нічого!

Женитись цьому дурню закортіло!"

Читає на ніч казку сину рідному.

"Татусю, поясни, у чому суть:

Чому казки всі починаються по - різному,

А під кінець герої всі хропуть."

"Чом жінка каже "ні!""? Що це за знак?

Здається, що сказати "так" готова."

"Якщо вам жінка зразу скаже "так",

То вже нема про що вести розмови."

Мужчину в перукарні голить перукар.

Кіт поруч і за всім спостерігає.

«Це учень ваш? Майбутній перукар?»

«Та ні. На ваше вухо він чекає.»

В кафе. Вона: «Он з тим мужчиною
Ми розійшлись сім років тому. П'є і досі!»
«Ти думаєш, розлука є причиною?
Сім років святкувати?! Я у шоці!»

Якщо не їсти сала, хліба і смачненьке,
Жувати редьку, кріп, хрін, зелень іншу,
То дійсно жиру буде менше й менше,
Але фізіономія кисліша.

Питають в крутого: «Чому піджак червоний
Завжди на всі розборки вдягаєте ви?»
«Щоб не було на ньому видно
плям від крові!»
«Я зрозумів, чому коричневі штани.»

"Шкода, що у вас виховання убоге!
Так, я вам сказав, що ми сина чекаємо.
Це що за безтактне питання: "Від кого?"
"Пробачте, шановний, я думав, ви знаєте..."

"Що у мене за робота? Як тобі сказати...
До обіду хочу їсти. Після — хочу спати.»
І щоденно мучить думка:
Дуже мало платять!"

"Що за проблеми в тебе? В чому суть?
Причину суму знаєш достеменно?"

"Мою кохану заміж видають..."

"Твою? За кого?!" "Не питай. За мене."

"Щоб чоловік завжди тебе кохав,
Ти перед ним не роздягайся зовсім," —
Давала мама настанови доці,
Як видавала заміж. Світ не знав
Таких слухняних дочок. Через місяць
У молодії чоловік питає:

"У вас в сім'ї усі нормальні, кицю?"

Чом чоботи ти на ніч не знімаєш?"

"Що цінніше: здоров'я чи щастя?"

Він задумався, зморщив чоло:

"Нещодавно зустрів своє щастя,

А здоров'я, на жаль, підвело."

Я в світі тварин розбираюся слабо

І не можу сказати, хто швидший,

хто дужчий,

Та знаю: хижак найстрашніший —

це жаба,

Та, що давить безжалісно

заздрісні душі.

Не треба робити ніяких прогнозів.
Ти дійсно дорослий, якщо зрозумів,
Коли ти без шапки ідеш по морозу,
То ти не крутий, а дебіл!

"Ні, я не п'ю! Не дозволяє Віра.
Це є переконання, а не фокус."
"Ти мусульманин? Чи яка ще віра?"
"Дружина Віра, чемпіонка з боксу."

Песиміст чи оптиміст —
взнати дуже легко.
Якщо мова про мужчин, правило просте:
Песиміст в скрутні часи плаче у жилетку.
Оптимісти плачуть теж. Але в декольте.

Усміхненим легка життя дорога.
Для мене гумор — унікальна цінність.
Додумавсь я до формули смішного:
Це — несподівана невідповідність!

Любила їсти на банкетах,
І тістечка любила, каюсь.
Худішаю на трьох дієтах!
Бо я на двох не наїдаюсь.

"Ти чом не в школі, друже мій?
Та ти ще й куриш?! Як ти смієш?!
Ну, признавайся, клас який?"
"Який я клас? Буржуазія!"

Діти на екскурсії, де будують школу.
Тут з драбини робітник падає додола!
Чом упав? П'яний чи що? Досвіду замало?
Вова: "Впав він через те,
що образив маму!"
"А причому мама? Як образив, сину?"
"Хлопчик, твою маму, не хитай драбину!"

Скажіть, навіщо люди п'ють?
Якщо кортить їм захмеліти,
То запитання є логічне:
Вони закусяють навіщо?
Закусяють, щоб не хмеліти?
Тоді навіщо люди п'ють?

У жителя місцевого запитують туристи:
"Скажіть, будь ласка, швидше як
на гору цю залізти?"
"Якщо здоров'я й воля є,
якщо немає страху,
І дуже-дуже хочеться, я випущу собаку."

Суддя: "Якщо ще раз хтось крикне
"Геть суддю!"
Того в три шиї випремо на вулицю!"
Всі заспокоїлись. І раптом "Геть суддю!"
"Підсудний, сядьте!
Вас це не стосується!"

Два друга, що ледачі всмерть,
ведуть дебати
Про диких звірів —
як їм добре без роботи!
"Твариною якою ти хотів би стати?"
"Змією. Бо навлежачки і їсть, і ходить!"

"Такий я хворий! Треба рятувати!
Я розмовляю сам з собою —
нервів шкода."
"Не страшно це. Уваги не звертайте!"
"Як не звертати? Я ж така нудота!"

На все життя шукаю чоловіка!
Щоб не інтелігент і не каліка!
Щоб пив, курив, любив гуляти дуже!
Щоб не боявся аніяких стресів!
Вважаю, що у справжнього подружжя
Повинні бути спільні інтереси!

"Ім тільки яблука вже місяць! —
жінка каже, —
Не можу схуднути! Що, докторе, робити?"
"Скажіть, ви мили яблука?" "Аякже!"
"Ану тепер попробуйте не мити."

"Зі слуховим новеньким апаратом
Як вам, дідусю? Цікавіший світ?"
"Тепер нового чую так багато!
Переписав ушосте заповіт!"

Закоханість і мариться, і сниться.
Це стимул творчості чи не єдиний.
Кохана жінка — завжди таємниця,
Насамперед, звичайно, для дружини.

"Не запливайте за буйки!
Оті, що поруч, темносині!"
"Ти що, сліпий?! Які буйки!
То жіночка пливе на спині!"

Мужчина для жінки хоч зірку дістане,
Для нього любов — над усе.
А що може жінка? Ну настроїть споганить,
Зруйнує життя... От і все!

"В сім'ї дружина має бути президентом!"
"За тебе розумніша? Чи диктатор?"
"Щоб я мав право через певний термін
Собі нову дружину обирати!"

Пожежні три команди й не думали гасити
Пожежу на заводі, що виробляв петарди.
Плескали у долоні, сміялися, мов діти,
Палій недоторканий
згорав раз і назавжди!

"А скільки часу: з літака зійти на землю,
Пройти всі процедури на таможні?"
"В залежності від того, що везете:
Десь років до восьми набігти може."

Від болю зуби можна врятувати —
Цей спосіб знають і дорослі, і малі:
Щоб з карієсом вам проблем не мати,
Потрібно вміло наступити на граблі!

Собі нагадую щоразу
Поразок і невдач причину:
Не можна мати все і зразу —
І море щоб, і по коліно.

Шукаємо завжди любовних вражень,
Душі наснаги, насолоди тіла.
Як не вдалось — іронія підкаже:
Та байдуже, не дуже і хотілось!

В автобусі красуня пестить котика.
Мужчина «клеїться» нахабно на виду.
«Хотів би бути я на місці котика...»
«Ви що! Кота я на кастрацію везу.»

Як судилися євреї із вірменами,
Стільки галасу, інтриг, брехні – умора!
"Хто з них виграв зі своїми аргументами?"
"Десять років присудили. Прокурору."

Жінки (так буває!) нещирі й лукаві.
Про прикросці подруги точно що знає.
Єхидно питає: "Ну як твої справи?"
У відповідь: "Краще, ніж ти виглядаєш!"

Дівчата голі у ставочку бавляться.
Тут дядько фермер, наче на бідую!
Зойк, галас: "Не дивіться!
Де ви взялися!"
"Я крокодилів в цім ставку вирощую,
От тільки погодую і підую!"

"Косметична компанія? Ви підкажіть:
Я старанно щоденно в обличчя втираю
Ваші креми, що молодість всім обіцяють.
Як з обличчя прибрати тепер мозолі?"

"Мене заарештуйте! Я свідомо
Дружину вдарив, ще й нагримав."
"Вона жива?" "Звичайно!" "Ідіть додому."
"Ви що! Вона ж чекає за дверима!"

Ковбой до лікаря приводить зятя:
"Його підстрелив я, потрібно кілька швів."
"Ви ідіот? Нащо ж стріляти в зятя?"
"Це вчора. Бути зятем він ще не хотів."

Костьол афішами спілкується з громадою:
"Як є гріхи — до нас, не гайте час!"
А нижче з розмахом дописано помадою:
"Якщо гріхів нема, заходь до нас!"

"У цьому році де відпочивав?"
"По ленінських місцях ішли походом."
"Шалаш? Розлив?
Чи Шушенське? Тайга?"
"Та ні: Париж, Женева, Цюріх, Лондон."

В суперечці жінку зрозуміти хочеш ти.
В аргументах логіки не шукай, дарма!
В принципі, жінка могла би і промовчати,
Та такого принципу у жінок нема.

"Який же підлий друг мій Вася!
До ресторану знов мене повів,
Щоб я там, як свиня, впилася
І танцювала б гола на столі!"

Яких я брехунів стрічав!
Але соромити їх зась.
Якщо говорить, що не брав,
Це значить — точно не віддасть!

"Хірургу! Це ви голову пришили
Мені, що в катастрофі втратив я?"
"Так, я. Що, шов здається некрасивим?"
"Шов класний! Голова це не моя."

Доярка з похмілля прийшла до худоби.
Ні сил, ні бажання доїти не має.
Над нею турботливий голос корови:
"Тримайся за вим'я, а я поскакаю."

Про поезію

Поезія — це особливий світ,
В якому зійшлися мудре й романтичне,
Де пристрасті залишили свій слід,
Тому вона була і буде вічно.

Є люди, що поезії не чують,
Їх не хвилює ніжно і тонке,
Для них духовне просто не існує,
Вони не знають, що воно таке.

Поезія — не самоціль,
А стан душі, якщо ми люди.
Як світло це у серці буде —
Врятує душу в самоті.

Поезії комусь — плетіння слів.
Для багатьох їх просто не існує.
Щасливі ті, хто в цих рядках відчує
Примхливі тіні власних почуттів.

Як доказ, що життя — не міражі,
Що не завжди пісне воно й банальне,
Фіксує фото все матеріальне —
Поезія фіксує стан душі.

Проходить все: і біль, і сум, і втіхи,
Безвихідь горя і кохання спів.
Дні — мов туман.

І лише вірші — віхи
І пристрастей, і ніжних почуттів.

Чутливу душу, що в зневірі тоне,
Поезія могла би врятувати.
Віршів перелопатить треба тонни,
Щоб віднайти один і лікуватись.

Для світлих душ поезія — потреба,
Це інший спосіб пізнавати суще.
Поети пишуть начебто про себе,
А їх слова лікують інші душі.

Перо письменник не облишить,
Його вже не перекувати.
Щодня він пише, пише, пише...
Але чи схоче хто читати?

Я не люблю у віршах викрутасів,
Не хочу бути модним і крутим.
Ні тем, ні рим, ні образів на часі.
Пишу, як хочу. І щасливий тим.

Чому вам хочеться читати
Давно написанеє мною?
Допомагаю вам зізнатись,
Що ви повинчані з любов'ю.

Пишу я без адреси і без дати.
Існує поетичне братство в світі,
Якому ні біда, ні лихоліття
Не заважають мріяти й співати.

Поезія мені як талісман:
Таємний знак любові і свободи.
Якщо життя — це суму океан,
Поезія в нім — острів насолоди!

Поезія — це музика в словах,
Мелодії легкі і романтичні,
В них радісне, закохане і вічне,
Та чує їх лише душа жива.

То ще не все — поетом бути,
Про це ще мають взнати люди!

Я хочу перечитувати ще
Поезії, де є святе і вічне,
В яких немов моє життя тече,
Але красиве, чисте, романтичне!

Є особлива музика у Слові.
Вона лунає наче з вищих сфер,
Бо суть душі народної у мові
Кристалізується — віки й тепер.

Мене чарує мова наша ніжна!
А як дотепно підсікає зло!
Ви порівняйте:
"лжьоте", "лжец", "лгунішка",
І українське: "брешете", "брехло!"

Ви такого ще в світі не бачили:
Рідну мову сприймають в штики!
Люду хочеться бути безбатченком.
Ваше право, пани байстрюки.

Нам просто ліньки вчити рідну мову,
Національна гідність спить іще,
Тому жуємо суржика полову:
"Нам руська как - то легче і прощай."

Про їжу ситий зроду не напише.
Лише голодний відчуває смак
І вишукані аромати їжі...
З коханням все буває точно так!

Заядлий критику, облиш мої вірші!
Від вибриків твоїх ні весело, ні сумно.
Якщо ти думаєш, що ти такий розумний —
Бери перо, папір і сам пиши!

Повір, не вся поезія — святе!
Хоч хто б писав: бомжі, лауреати —
Поезія для мене — тільки те,
Що хочеться чомусь запам'ятати!

Не знаю, хто поезію придумав.
Але секрет її я зрозумів:
Поезія — це почуття чи думка,
Що світяться крізь музику рядків!

Японські танка, хоку — дивні відчуття!
Метафори, складні асоціації.
Мені поезія — яскраві почуття,
Думки цікаві чітко й ясно сказані.

Поезія — не мода і не галас,
Найближча до душі з усіх мистецтв.
Розмова щирих душ, і тиха радість,
І пісня для закоханих сердець.

Поезії душа завжди відкрита.
В буденності холодній і жорстокій
Мене рятують вірші, як молитва:
Читаю — і на душу сходить спокій.

Поетам не нав'язуйте ідей,
Не вчіть їх жити.
В них своя дорога.
Бо влада вся у світі — від людей,
А їм талант даровано від Бога.

Минає все: і біль, і сум, і втіхи,
Безвихідь горя і кохання спів.
Дні — мов туман, і лише вірші — віхи
Пізнання світу й щирих почуттів.

Любов до поезії — це певний тест
На рівень духовності і особистості,
Якщо Вам життя — не ниття чи протест,
А пошук гармонії миті і вічності.

Поезія — не прапор і не жест.
Вона — ознака глибини культури.
Поезія — це унікальний тест
На витонченість духу і натури!

Все, що живе — все зійде нанівець,
Розчиниться у безвісті, не буде.
Поезія ж — духовності вінець —
У душах буде, доки будуть люди.

З М І С Т

Пізнання світу і себе	5
Зрілість	57
Публіцистика	60
Простір кохання	64
Таїна любові	104
Усмішки	141
Про поезію	183

Аби переконатись, що дружина гарна	155
"Аварія! Хтось викликав ДАІ	148
Адам прокинувся — мац — жодного	148
Азарт роботи знаємо з тобою	9
А може, так і треба жити	5
"А скільки часу: з літака зійти на землю	179

Багаті й бідні і були, і будуть	.55
Багато думав, а не знаю й досі	08
Бажаємо світлих вершин	15
Бажання жінки — це закон	42
Бажання задоволене вщуха	73
Бажання ніжні нами правлять	85
Бажання — стимул і одвічна мука	30
Бажаючи комусь здоров'я і багатства	37
Бажаю я тобі чимало	89
Бентежать душу нелогічні вчинки	135
Бог в кожному із нас	30
Брехня, що на Русі нема свободи	63.
Буває, в серце, мов змія	93
Буває жінка наче непримітна	111
Буває, що не хочеться дивитися	37
Буває, що у справах раптом збої	14
Був день кохання. Але раптом смеркло	92

В автобусі красуня пестить котика	180
Вагітна в консультації	148

Вал клопотів зростає з кожним днем 79
Ваші зморшки навколо очей 30
Вгамуйсь! Не рвись у перші! 10
В духовності свій рівень має кожен 26
В душі моїй дії потреба 26
Веде уперше в школу доцю мама 150
Велика рідкість, як любов взаємна 126
Весела сімейка: щодня все на нервах 154
Весільний кортеж. Два кільця 150
Весь рід людський — це два нерівні клани 6
Весь світ навколо — дивовижне дзеркало 56
Вже годі проклинати рабську кров 60
Вже те, що ми сміємося відкрито 62
В житті до мети, попри скруту і втому 28
В житті є істини тривожні 22
В житті нас мало що втішає й гріє 127
В житті чимало прикростей і сліз 31
В закоханості — відголоски раю 89
Вивчали — як говорять? 149
Визнання не чекайте людського 16
Ви подивіться, скільки є жінок 142
"Ви розмовляєте англійською?" 148
Високий і гарненький геркулес 142
Високу любов вам відчутти вдалось? 91
Ви такого ще в світі не бачили 187
Від болю зуби можна врятувати 179
Відкрийся і прийми мене 67
Відомо всім: у мудрості печаль 26
Від прикростей життя немає ліків 6
Від романтично—млосного томління 69
Від світу, де панує зло 127
Від тебе чую мало теплих слів 66
Відходять сни, і ранок настає 67
"Від цих мужчин настирних дітись ніде! 121
"Він в мене щовечора 170
Він за народ! Як лицар. Чи як цербер 60
Він любить сам з собою 34

В кафе. Вона: «Он з тим мужчиною 173
В коханні ми усі на рідкість різні 113
В коханні радостей і відкриттів 137
"В коханні свою половинку знайди 130
В любовних пестошах ми вічні учні 114
Влаштуваймо собі свята 26
В любов не вірять! Є на те причина 144
Вночі прийшов додому 151
Вона: "Давай одружимося!" 151
В путі всього ще буде рясно 130
Вродлива жінка — джерело енергій 139
В розмовах мудрих про інтим 138
Все поспішаєм, товпимося 31
Все, що живе, все зійде нанівець 190
Все, що пізнали, стане звичним 123
Всі люди наче схожі. Але ні! 7
"В сім'ї дружина має бути Президентом!" 179
Всі помиляються — це і було, і буде 47
В сім'ї п'яниці черговий скандал 151
В словах і позах легко придурились 18
В стосунках наче щось не так 133
В суперечці жінку зрозуміти хочеш ти 182
Всьому на світі є ціна 126
"Всю молодість мою забрав! 151
Вся світишся! Душа співає! 65
В трудах щоденних і змаганнях 22
В усі віки були і будуть люди 54
В усіх народів є своя харизма 60
В усіх тусовках завжди правила прості 152
В часи перепуть і тривожних думок 140

Гімн жінці і вину — це рубаї Хайяма 185
Господь дав людям в сиву давнину 7
Готуймо серце до печалі й кривди! 14
Губами згадую обличчя 70
Давно засвоєний урок 37
Давно посіяні бажання 81

ДАІ нас зупиняє: "Що за швидкість?" 149
Даїшник водієві: "Ти порушив 149
"Дай мамі трубку, я її знайома 152
Дарунків Доля нам не піднесе 9
Два друга, що ледачі всмерть 177
Два плоди—близнюки 153
Два постулати душу бережуть 5
Дві міри, дві шкали, два постулати 104
Дві точки зору є 141
Дивлюсь на обличчя. Багато нещасних 48
"Дивуюсь я з мужчин щоразу 164
Дівча і хлопчик голенькі на пляжі 156
Дівчата голі у ставку полощуться 180
Дівчата люблять сильних і крутих 10
Дівчата палять! 31
Дівчисько ще. Уперше в ресторані 154
Діти на екскурсії де будують школу 176
Для багатьох я — образ ідіота 13
Для вас я вмер. Нема образи 95
Для декого добро — неначе гра 7
Для людства хміль 13
Для світлих душ поезія — потреба 184
Для щастя мало треба нам 66
Добро і зло з'явилися не сьогодні 20
Добро і розум сіяють ніде! 7
Добро творити — поклик і потреба 49
До істини цікавої дійшов 78
До кожного прийдуть хвороби 31
До мене не звикай, молю! 86
Допитливий читач мене зловив 161
Допоки очі світяться в мужчин 106
Допоки суму не наступить строк 86
До світла йти потрібно тернами 32
Дотепний дядько на базарі 24
До чого в нас мужчини не галантні! 158
До щастя прагнемо щосили 95
Доярка з похмілля прийшла 182

Дружина від народження 155
Дружинам добре зараз 150
Дружина свариться по—чорному 156
Дружина чоловіка просить 157
Дружинонько, пробач, розмова хатня 144
Дружину друзям Петя торгував 153
Дуже скоро замкнулося коло 98
Думки красиві і краса в словах 17
Дурниць чужих не боюся 61
Духовний храм 20
Духовності дітей щодня навчати 33
Душа живе, як пристрасті живуть в ній 112
Душа людська — система не двоїчна 114
Душа чутлива довго дозріва 27
Душевний сум — хвороба непроста 101
Душевних свят в житті не так багато 122

Енергія душі — всьому основа 104

Є Вища Воля в тім, що ми зійшлись 86
Є грань в стосунках між двома 100
Є дві енергії — зла і добра 32
Є істина: все перевірить час 13
Є люди, що завжди суворі 33
Є люди, що поезії не чують 183
Є особлива музика у Слові 187
Є поняття — фантазія й брехня 142
"Є секс утрьох. Що це таке 155
Є сенс життя: бажання насолоди 16
Є тисячі різновидів любові 110
Є філософія бажань 14

Жаліти вчилися протягом століть 23
Жарти чув такі не раз 156
"Живе життям подвійним 146
Живи, живи, іронізуй зухвало 10
Живуть в душі людській 28

"Живуть мільйони без усяких чар 129
Життя було і є недосконалим 17
Життя і час — це як дорога 24
Життя коротке, але не спіши 129
Життя людське — немов дорога 33
Життя людське таке багаточінне 23
Життя наче зебра: то біле, то чорне 122
Життя немов зірвалося в обрив 96
Життя сімейне — справжній тест 149
Життя — це вибір 25
Життя — це як багаття в полі 125
Жінки є різні — наче дві породи 122
Жінки про макіяж, прикраси 156
Жінки (так буває!) нещирі й лукаві 180
Жінок шануймо і любімо, синку! 145

Завершуючи день, відходячи у сон 49
Завжди наснаги менше у житті 23
Завжди не вистачає нам чогось 15
Загинув Пушкін на дуелі 32
Закон термодинаміки існує 100
Закономірність є, на жаль 137
Закоханий по вуха! Раптом зрада! 33
Закоханим корисно розлучатись 109
Закохані багато що прощають 134
Закохані, не зустрічайтесь часто 126
Закохані не помічають час 124
"Закохані сусіди — просто диво! 156
Закохані, схвильовані й збентежені 123
Закоханість гріє нечасто 117
Закоханість і мариться, і сниться 178
Закоханість так розслабляє душу 116
Закоханість у юнії літа 111
Закоханість — це відчуття польоту 132
Закоханість — це наче юні роки 84
Закоханість — це явище цікаве 123
Закохані такі наївні 114

Залишитись удвох би віч - на - віч! 67
 Залиште ви у спокої євреїв! 63
 Занадто важливим вважаєте щось 52
 Заплющу очі — ти переді мною 85
 За шубку норкову розплачується 158
 За щирість і відвертість бито й бито 23
 Заядлий критику, облич мої вірші! 188
 Збагнути нашу молодь ой нелегко 157
 Звикає до самотності душа 19
 Згас теплий вогник уночі 99
 Здається, абсолютно випадково 65
 Здається нам, що ми такі розумні 21
 Зірвись в кохання! Світ не зникне 64
 "Зі слуховим новеньким апаратом 178
 З любов'ю бавлячись, одне ти зрозумій 97
 З нас кожен вибирає власний шлях 14
 З похмілля дядько заблукав у лісі 152
 З роками кохання свій змінює тон 113
 З роками нелегко кохання знайти 87
 З роками хитро спокуша лукавий 143
 Знаю — ревнощів муки можуть 108
 Зневагу, зраду, муки нелюбові 185
 Зневіра, втома, хмура днина 64
 Знімаючи рожеві окуляри 91
 З усіх живих істот лише людина може 22
 Зустрілися і покохались двоє 105
 Зухвало так поводишся з людьми! 29

 І все ж таки існують два світи 125
 Ідея профілактики — зі Сходу 32
 Із джерела не виплескати воду 111
 Із часом всі своє знаходять місце 56
 Інтелігент народний — це наш 154
 Інтимний світ — це просто вимір інший 125
 Інтим — яке веління Боже! 138
 Існує вічна формула любові 127
 Існує в світі давній мудрий принцип 19

Існує лохнеське чудовисько 157
Існує філософія любові 104
Існує цікавий феномен "плацебо" 27
Існують в душах ніжності світи 126
Існують різні крайнощі жіночі 124

"Ім тільки яблука вже місяць! 177

Каблуки-ходулі спеціально 170
Кажуть, доля любить справедливість 6
Казав професор, а не відморозки 157
Сказав розумний росіянин 61
Казав тобі і ще скажу не раз 88
Картина "Страшний Суд" 53
Керує нами розум 54
Керують світом цим Любов і Страх 138
Клітина кожна повниться бажанням! 77
Кляніть легких, веселих жіночок 106
Ковбой до лікаря приводить зятя 181
Коли бажань інтимних пошуки 73
Коли закоханості хміль спадає 97
Коли заходить мова про мистецтво 52
Коли з тобою лишимось удвох 79
Коли кохання підніма в політ 134
Коли любов тіла єднає 125
Коли моя натруджена рука 74
Коли приходить апогей кохання 69
Коли сумую я у самоті 82
Коли тебе дратує щось 34
Коли тебе знесилюють тривоги 127
Колись я думав, що душа і розум 51
Конфлікт тому й конфлікт 34
"Косметична компанія? Ви підкажіть 181
Костьол афішами спілкується 181
Кохайте відверто й розкуто! 107
"Коханий, ой, мені таке наснилося! 150
Кохання відкрива нові світи 83

Кохання вмерло. Я не плачу	99
"Кохання — гріх! Тікайте що є сили!	141
Коханням мучишся і мариш	98
Кохання нерозділене — хвороба	119
Кохання ніжного замріяні польоти	146
Кохання переводьмо з площини	110
Кохання — це енергетичний згусток	112
Кохання — щастя і чимало мук	140
Кохання, що минулось, не принижуй!	130
Кохаю! Скучаю душею і тілом!	71
"Кохаю! Страждаю! Для тебе	115
Краса твоя усім впадає в очі	135
Красива жінка — таїна і радість	136
Красива на любовнім ложі!	70
Красиві очі, шия лебедина	85
Красою милуватися спіши	88
Красуня наче мовить хоче	145
"Красуня яка! Їй двадцятий минає!	160
Красуня яка! Неприступна на вид	157
"Кретин! Що в тебе за машина!	158
Кручусь у колі примітивних істин	22
Культура робить нас людьми	35
Листа із армії батькам солдатик	158
Лише в закінченні оцінка справ!	159
"Люба, вибач, не можу знайти	159
Любила їсти на банкетах	175
Люблю, коли залишимося самі	69
Люблю тебе, та я не егоїст	71
Люблю тебе. Тобі ж цього замало	97
Люблю я ліс при будь—якій погоді!	11
Люблю я мить, коли душа злітає!	77
Люблю я пристрастей високе небо	75
Люблю я ранок! Наче з небуття	19
Любов до поезії — це певний тест	189
Любов допомагає виростати	72
Любов завжди приносить сльози	118

Любов і заздрість завжди світом 35
Любові не скорочуй вік 99
Любові пташка прилетіла 76
Любов і сім'я — це єдине 115
Любові шанс життя дає усім 132
Любовна пристрасть — щедрий дар 107
Любов — натхнення і спасіння! 73
Любов не буває духовна й тілесна 106
Любов не принижуй 160
Любовні пристрасті для тебе 115
Любов — отрута чи то ліки? 78
Любов розбита вщент. Як жити далі? 119
Любов розділена вщухає 119
Любов ти хочеш втиснути в шаблон 90
Любов. У слові сотні варіантів 115
Любов — це нескінченний шлях пізнання 121
Любов — це пристрасть, вічна і єдина 109
Людей усміхнених у світі дуже мало 30
Людські симпатії — не гріх 140
Людські стосунки – це процес 22

Мабуть талант — в усьому знати міру 114
Майбутнє наше вже у світі є 50
Мандруймо світом і людьми 59
Мене дивує пристрасть багатьох 35
"Мене заарештуйте! Я свідомо 181
Мене ти не любила зовсім 93
Мене тримає у цім світі 35
Мене чарує мова наша ніжна! 187
Мені аж соромно: мужчина 86
«Мені Василь подарував 170
Мені здається, твій секрет я знаю 65
"Мені сімдесят. Їй двадцятий 160
Ми в захваті, якщо кохання — злива! 142
Ми живемо бажанням жінки 110
Минає все: і біль, і сум, і втіхи 189
Минає любов — геніальний обман 102

Минуле здається убогим	36
Ми пам'ятаємо усе життя	34
Мисливці часто на болоті	94
Мистецтво — не розвага й не гуляння	52
Мистецтво світських хронік	62
Мистецтво творять ті, хто має Іскру Божу	52
Ми тягнемо умовностей ярмо	122
Ми у колії дій і подій	58
Ми у коханні маємо розкритися	140
Ми, українці, люди роботящі	60
Між людьми й птахами схожість	33
Мій друг любив дружину	159
Мій друже, не плач від вагань і розлук!	119
"Мій чоловік — це монстр поміж	161
Мінятися не бійся, любий друже!	18
Міняють роки почуття і звички	58
Міський зоопарк. "Мамо, глянь	159
Місяці вже для нас, як година	7
"Мовчання — золото!"	31
Могутня сила вічного інстинкту	109
Можливо, гріх співати про кохання?	105
Можливо, я Вас більше не побачу	94
Мої долоні, наче дві істоти	69
Мої зізнання — не красиві жести	83
Молися, як любов збулася!	117
Молитва української бабусі	61
Мужчина для жінки хоч зірку дістане	178
Мужчина — Дон Жуан у будь-якому віці!	143
Мужчина мусить мати ордени	122
"Мужчини всі однакові!" Неправда!	106
Мужчин неодружених маса ще є	160
Мужчину в перукарні голить перукар	172
На все життя шукаю чоловіка!	177
Навіщо носять темні окуляри?	20
Навіщо ти відштовхуєш мене?	103
На жаль, кохання вічним не бува	127

На жаль, не вічне все у цьому світі	120
На жаль, ця істина не всім відома	25
Найгеніальніший учитель	37
На кожен день розписано нещастя	16
Нам потрібне кохання	136
Нам просто ліньки вчити рідну мову	187
Намріяні немолодих побачення	106
На нелюбов хворієш ти давно	64
На ніжні знаки не відповідай	130
На пляж нудистський два крутих	160
На помилках своїх розумний	40
Напевно знаю, що колись	103
Напевно це найкраще відчуття	64
Нас зачаровує прогрес!	55
Наснага життя не в посадах	36
"Нас у мами двоє, в кожного	160
Не бийте сина по обличчю	36
Не бійся ненавмисних помилок!	13
Не бійся слів "Я вас люблю"	86
Не вигадуймо драм, їх доволі	56
Не випробувуй, золотко, мене	92
Не відкладайте ніжностей на завтра!	109
Не відкладайте радості нізащо!	8
Не віряться, що ми вже люди літні	57
Не вірте, що любов сама прийде	107
Не вірю я успішним і лукавим	24
Не впускай дикі ревнощі в серце!	139
Не все життя записано у долі	9
Не всім відомі істини високі	17
Не всім дано у юність повертатись	108
Не дорікай мені, що знов кохаю	82
Не дуже віряться, що ми	21
Не дуже прислухайтесь	153
Не думай, що про нас говорять люди	68
Не думай, що характеру не маю	11
Не думайте про те, що вас	136
Не жди доплат за праведні труди	5

"Не запливайте за буйки!	178
Не зводьте, ради бога, все до грошей!	15
Не знав, що так з роками зміняться	147
Не знаємо, який любові вік	138
Не знають наші любі жіночки	142
Не знаю, хто поезію придумав	188
Не знаю, як не плакати від втрати	101
Незрозуміла, неприродна	8
Не з'ясовуй стосунків з коханою	137
Не кажи: "Ти — такий, як усі!"	90
Не конфліктуй! Це склочності ознака	143
Не люби нікого окрім мене!	84
"Не любиш ти! Бездушним став!	161
Не любиш ти інтимних слів	70
Немає де поставити машину!	162
Немає зла чи то обману	162
Нема коханої — це не кінець життя	164
Нема стежок у царині кохання!	124
Нема тепла, хоч все красиво зовні	95
Немов блаженненьким я став	83
Не можемо насититись любов'ю!	78
Не можна зрозуміти все у світі	38
Не можна так закохуватись, ні	133
Не можна щастя дочекатись	27
Не надривайся серцем на роботі!	73
Не намагаймося все в світі пояснити	50
Не намагайся зрозуміти жінку	139
Неначе схожі долі і путі	79
Не переймайсь минулим, відключись!	80
Не перечитуймо своє життя	38
Не пишайся, що ти недоступна	124
Не плач, душа, вона тебе не чує	99
Не плачся, що в сім'ї немає щастя	126
Не покладайся лиш на Небеса	28
Не поспішай на землю міцно стати	79
Не просять, то не треба рятувати	41
Не роби нічого через силу!	16

Нерозумінь чимало через те	38
Не слухай теревень зі сторони!	72
Не стримуй бажання на кожному кроці!	80
Не треба думати: любов — навік!	132
Не треба душу рвати	94
Не треба міряться з іншими нічим	53
Не треба нервувати через те	39
Не треба робити ніяких прогнозів	175
Не треба сліз. Збулося, що збулося	94
Не тягніть до себе негативи	21
Нехай надія в вас не вмере	12
Нехай тебе милує інший хтось	87
Не хочу жити просто так!	9
Не хочу набридати, але все ж	76
Не хочу розлучатись, але треба	80
Не чуєш ти ні стогону, ні крику	102
Ніколи не порівнюйте себе	51
Ні, нам не одружитися з тобою	90
Ніхто всього не знає достеменно	40
Ніхто любов не огородить муром	113
Нічого не буває просто так	5
Ні, швидкість звуку не постійна!	152
Ні, я не вірю, що любов — муляж	97
"Ні, я не п?ю! Не дозволяє Віра	175
Ні, я не сирота у цьому світі	28
Ну й мода зараз! Видно все!	145

О Господи, ще стільки горя в світі	131
Образили. А вибачень нема	36
Одеса. Натовп. Що там за тривога?	162
Однолітки, не варто заздирить молоді	58
"Одружуючись, синку, маєш знати	163
Одягається в зморшки обличчя	57
«Ой доню, не роби татуювання	63
Оскільки ми усі в цьому світі гості	48
От Мендельсон свиню підсунув	161
От ми, мужчини, мудрі, сильні люди	141

Отрута ревнощів, туман тривоги	95
"Офіціанте! Хочу вас спитати	169
Оцінками, порадами, ділами	47
О як я хочу, щоб завжди	74
Пенсіонери мліють від весняних	163
Перегорни сторіночку взаємин	81
Перо письменник не облишить.	184
Песиміст чи оптиміст - взнати	175
"Петю! Гвалтують дружину твою!"	162
Питання є задавнене, відкрите	18
Питання є не зовсім риторичне	144
Питають в крутого: «Чому піджак	173
Пишу я без адреси і без дати	186
Під знаком любові й довіри	81
Підказуєш мені — не поспішай!	90
Пізнання світу – радості і муки	38
Плекаймо талант милування	59
Пліткам не вірте! Це така зараза!	164
Повір, не вся поезія — святе!	188
Повір, так не кохав раніше!	80
"Поглянь в вікно: он йде красива	164
"Пограбування. Взяли всю готівку	164
"Подарувала Петі портсигар	165
"Подарувати милому щось хочу!"	168
Подивись, як радіє дитина	58
Поезії душа завжди відкрита	189
Поезії комусь — плетіння слів	183
Поезія мені як талісман	186
Поезія — не мода і не галас	189
Поезія — не прапор і не жест	190
Поезія — не самоціль	183
Поезія — таємніший інтим	185
Поезія — це музика в словах	186
Поезія — це особливий світ	183
Поетам не нав'язуйте ідей	189
Пожежа в лісі: паніка і крик!	166

Пожежні три команди 179
Покази мод, балет, жінок прикраси 18
Показувати можна тільки зрячим 113
Політ душі словами не опишеш 104
Політики немов брехухи 62
Помітили, як змінюється все 123
Поміть: весна — а небо наче плаче 100
Посади й гроші хочуть мати люди 89
"Потреба любити, можливо, і є 129
Потрібні радощі і скрута 50
Права людини — це вже не наснага 166
Прекрасне у кохання забуття! 133
"Прекрасних якостей у тебе так багато! 92
"Привіт, братан! Що за фігня? 163
«Придурків стільки звідки? 62
Приємно прокидатися уранці 85
Прийшов, нарешті, наш кохання час! 69
Природу захищаємо. Від себе 21
Приходимо у світ не для страждань 28
Пробач мені, що спокій твій порушив 103
Пробач, що я багато говорю 74
Провінціал! Не зводь намарно дні 40
Провінція! Село! Звучить як лайка 47
Про їжу ситий зроду не напише 188
Прокинувся. Хвороб немає! 147
Промучившись, проплакавши 11
Про себе не кажи недобрих слів 13
Про тебе я думаю зранку 85
Про щастя думка в кожного своя 131
Проходить все: і біль, і сум, і втіхи 184
Прошу тебе, зі мною ти не грай 93
Прошу тебе, іроніє, прийди 103
Прошу, пробач за жадібність до ласки 74
"Прошу, чи можеш ти сказати 163
Прямо в ліфті народила породілля 165
«Путін стільки проклять мав і має! 63
П'яний добряче дядько на стоянці 165

П'янить нас пристрасть наче висота 116

Рибалки — цікаві люди! 168

Роздратування у стосунках 40

Розумні всі в роботі, це — наснага 38

Розумні, енергійні, завжди модні 41

Сама любові не скорочуй вік 91

Сама любов нікого не підніме 121

Самі собі вигадуємо образ 14

Самотність — це коли не розуміють 41

Свій світ у кожного 41

Світ пестоців любовних — наче море! 72

«Свобода слова є в Росії 61

Себе не виправдовуй — збіг обставин! 53

Синочок тату голову морочить 167

"Скажи, красуне, поки ми удвох 144

"Скажи, ти зраджувала чоловіка 162

"Скажіть мені, шановний лікар 153

Скажіть, навіщо люди п?ють? 176

Скандал в магазині 166

Служниці каже господиня 166

Смішне чи прикре скоєне тобою? 10

Собі влаштуймо свята! 24

Собі нагадую щоразу 179

Солдат молоденький приїхав 167

Спиртне забороняти — ні смислу 167

Співати серенади в нас не прийнято 124

Спокою ти не проси! 87

Старішаємо втратами і болем 58

Статистика, а не якийсь там рок 168

Страждав мій друг 143

Страждати й жалітись на долю свою 50

Страх помилок не треба у душі нести! 11

Студент складав екзамен 169

"Струс мозку, а не інше щось 147

Суддя: "Якщо ще раз хтось крикне 177

"Супутницю життя шукаю! 168
Сяк—так учився, досягнув чогось 41

Така проблема є. Хай душу обмине 168
Так живемо, неначе ми безсмертні! 12
"Такий я хворий! Треба рятувати! 177
Таких, як ти, я ще не зустрічав! 66
Так легко прокидатись вранці 70
Так сумно розлучатися з тобою! 78
Так, ти успішний, але не герой! 42
Так хочеться любов пристосувати 107
"Татусю, звідки я?" 169
Твій день народження — це свято 42
Твій образ як ікону бережу 77
"Твої поезії — гімн пристрасті 170
Тебе як особистість взнати хочу! 68
Тебе я хочу бачити щодня! 76
Тепер я знаю істину просту 39
Терпіли ми наруги різні 60
Тест на кохання є відмінний 137
Ти вирішив сам. Потім плачеш 54
Ти відкриваєшся поволі 82
Ти для мене — неначе ікона 84
Ти думаєш, що душу бережеш 97
"Ти ідіоткою мене вважаєш 165
Ти начебто підштовхуєш: "Іди! 94
Ти не дивуйся і не переймайся 44
Ти не дивуйся, що чомусь 79
Ти не питай, кого і де знайшла 96
Ти ніжністю зняла туман тривоги 75
Ти поруч на кожному кроці 81
Ти так боїшся, щоб когось кохав я 131
Ти — тепла хвиля у душі моїй! 84
Тобі мене, здається, забагато 91
Тобі не личать клопоти і сум 88
Товкли нам з дитинства 136
Тоді приходиться ревнощів пора 113

Тому не заздри 17	
То ще не все — поетом бути	186
У бійці завжди переможе	154
У дитсадочку няня молода	170
У жителя місцевого запитують	176
У зграї звірі знищують слабких	16
У клопотах буденних схожі	120
У кожнім коханні існують секрети	78
У кожного в житті своє багатство	5
У кожного є свій інтимний світ	121
У кожного народу власна вдача	145
У кожного свій власний смак	144
У кожного своє життя інтимне	105
У краси тисячі різних рис!	133
У морі хвилювань любовних	120
У нас бажання й пристрасті свої	73
У непорозумінь простий є виток	131
У пам'яті твій образ як картина	87
Уперше Івасика тягнуть до школи	169
У світі суму, клопоту й тривоги	74
Усе є в житті – і страждання, і диво	92
Усе життя – це сходинки кудись..	43
Усе і всіх щодня міняє час	49
Усі жінки — це наче дві породи	122
Усі ми схожі і несхожі чимось	100
Усім, хто пнеться	120
Усміхненим легка життя дорога	175
У совісті стежка вузька	43
У сприйнятті життя ми всі зануди	22
Усю тебе я знаю вже напам'ять	77
У таїнства інтимних чар посвячені	88
"У теці я ніколи не пиячу	171
Утримати кохання неможливо	130
"У цьому році де відпочивав?	181
Учителі є і викладачі	43
У чому проявляється наш розум?	44

У юності краса вражає нас 44
У юності мрієм про вічне кохання! 114
У юності свято — любовні двобої 128

Фантазії закоханих без меж 128

"Хірургу! Це ви голову пришили 182
Ховаємо, але чому 117
Ходімо в ліс, ходімо в поле 25
Хоч все жіноцтво 116
Хоч де, хоч як би доля нас носила 8
Хоч начебто пишу я все про себе 185
Хоч непросто життя усвідомити 59
Хоч пройшла новизна 96
Хоч у кохання міри і немає 139
Хоч хто були б ви — чи пани 40
Хоч що було б, вилазь із моря сліз 29
Хоч що було б, закохані — щасливі 105
Хоч що було б — хай вітер свище! 29
"Хто Вас побив? Під оком 172
Хто визначає хист народу й суть? 61
Хто від кохання душу заховає 121
Хто може говорити щось нечемне 95
Хто попожив, той точно знає 57

Це правило чи виняток, не знаю 25
Ці істини давно засвоїв я 131
Цікаву дорогу для тебе 12
Цю істину з нас кожен знати мусить 29

Час прийде справляти обжинки 120
Час роздумів до кожного прийде 49
Чекаємо, що щастя прийде завтра 91
"Чекаю в гості друга дорогого." 172
Чесноти й мудрості існують вже віки 6
Чи ви в літах, чи ще безвусі 44
Чи є в мистецтві конкуренти? 52

Чи знаєш ти, що каяття	44
Чи ми комусь потрібні	42
Чи ми — мужчини, і які по суті	64
Чи не тебе просив у Бога	82
Чини, багатство, спокій і комфорт	56
Читає на ніч казку сину рідному	172
"Чого це ніс у тебе перебитий?"	150
Чого я хочу? Щирих почуттів	88
Чом все тобі не так? — скажи мені	155
"Чом жінка каже "ні!"?"	172
Чом ніжності боїшся, наче зла?	68
"Ти чом не в школі, друже мій?"	176
Чому вам хочеться читати	186
Чому в вас стільки наглості і зла?	50
Чому в коханні домішок печалі?	111
Чому життя сприймаєш, як зануда	46
Чому інтим неначе переляк?	129
«Чом у католиків церковні співи	63
Чому любов несе розчарування	118
Чому на нас несхожі діти	18
Чому прекрасні почуття зникають?	118
Чому псуються між людьми	46
Чому старішаємо так зарані?	10
Чому сумні? Чому на радість бідні?	128
Чому так мало часу для побачень?	112
Чому так важко вперше доторкнутись	112
Чому тебе засмучує мій погляд?	83
"Чому ти все встигаєш, а я ні?"	29
Чому ти опускаєш долу очі?	68
Чому у багатьох сумна дорога	39
Чому усміхнених так мало в світі?	48
Чому худою стати — це мета?	154
Чому якось сумно і щемко	57
Чому, як прийде час любити	110
Чому, як сваряться, кричать?	55
Чутливу душу, що в зневірі тоне	184

"Шановна передача	171
"Шановний лікарю, які робити	158
"Шкода, що у Вас виховання	173
Шукаємо завжди любовних вражень	180
Шукаймо радостей земних	125
Щасливий, будь готовим до нещастя	135
Щасливі люди – саме ті .	37
Щасливі ми у просторі свободи	139
Щасливим довго бути неможливо	12
Ще буде все: дні світлі і дні чорні	135
Ще вчора думав, що герой	93
Щоб бути вільним і розкутим	45
Щоб вгору життя, а не вниз	55
Щоб довше чисту душу зберегти	46
Щоб душу вдосконалити свою	45
Що більше ти даєш гуляти	102
Щоб легко прокидатись на світанні	104
Щоб у стосунках не було обману	49
Щоб усмішку побачить Мони Лізи	146
"Щоб чоловік завжди тебе кохав	174
Що ближче зустріч, то гучніше серце	66
Що буде завтра — думаєш не часто	62
Щодня потроху змінюємось ми	59
"Що за проблеми в тебе?	174
Що за словами " Я кохаю вас"?	117
Що нам з тобою суд і пересуд	76
Що нас гнітить? Що душу піднімає?	8
Щодня ми змінюємось — це нормально	103
Щодо здоров'я — знаємо рецепти!	147
Щоранку я, розплющуючи очі	81
"Що у мене за робота?	173
"Що цінніше — здоров'я чи щастя?	174
Я безнадійно Вас люблю	98
Я, безумовно, не найкращий шанс	80
Я буду мучитись, допоки	70

Я вам не бажаю багатства й удачі	140
Я відчував, тепер вже розумію	89
Я в світі тварин розбираюся слабо	174
Я все сказав. Ти не почула	102
"Я для мужчин — немов шампанське	141
Я довго йшов до висновку простого	99
Я думаю, що істинна любов	123
Я завмираю, як мої долоні	71
Я зачарований тобою	89
Я знаю: гинуть душі незігріті	96
Я знаю: їх стосунків таїна	108
Я знаю як кохання зберегти	67
Яка метаморфоза почуттів!	75
Яка мінлива, непримітна грань	134
Яка то мука: знати, що вона	101
Яка то мука, як тебе не бачу!	84
Яка то радість — зроблена робота!	11
Яка то радість, налітавшись вволю	75
"Як вам вдається дружно жити	167
Як Ви до мене, я до Вас прийду	71
Як вибух — ревності! У світі смеркло	101
Як виглядати — не навчали	19
Як випаде любов зустріти	132
"Як виростеш, синок, ким хочеш	171
Як витрачаєш на здоров'я більше	47
Як вища благодать любов дана нам	115
Як всі біжать, так тяжко зупинитись!	17
Як гроші — інструмент, то це	53
Як добре, що ти все ж мене почула	67
Як довго я тебе не бачу	74
Як доказ, що життя — не міражі	183
Як дуже хочеться чогось	24
Як думаю про тих, хто відійшов	21
Якесь існує поле між двома	128
Як є бажання ніжних почуттів	107
Як є молитися на кого	72
Як зрадили тебе, образа душить	101

Як зуб за зуб, за око — око	45
Який багатобарвний світ кохання!	16
"Який же підлий друг мій Вася!	182
Яких я брехунів стрічав!	182
Які мужчини в нас цивілізовані	147
Як маєте гострий язик — це вже	165
Як мало привітних облич	20
Як маю кохання — утримати хочу	71
Як можна ніжності цуратись	65
Як на духу я можу вам зізнатись	133
"Як написати ввічливо й привабливо	180
Як не відповідає нам кохана	134
Як не для показухи, а по суті	111
Як непомітно входимо у старість	57
Як неприємності притиснуть	59
Як неприємності чи збитки	46
Як ні, то ні. Остання втрата	102
Я кожен ранок починаю з пісні	83
Як пересилити себе ти зміг	23
Як подивлюсь зі сторони	110
Як почнеться в житті чорна смуга	30
Як пригощають — їж і дякуй чемно!	146
Як розлучився з шостою дружиною	161
Як розум все розрахував, усунув сумнів	46
Як стане тяжко, хочеться до болю	75
Як судилися євреї із вірменами	180
Як схуднути — поради доволі	171
"Як тепло хтось згадає, так гикнеться."	141
Як тяжко й довго робиться кришталь!	118
Як хочеться робити щось, роби!	45
Як хочеш жити, сам собі не шкодь	142
Якщо Вам хочеться торкнутись	120
Якщо вже нам не проминути втрати	98
Якщо ви полюбили, а вас ні	105
Якщо грішиш свідомо і завжди	39
Якщо дивитись на вогонь	155
Якщо для тебе з тисячі жінок	138

Якщо забула ти моє тепло	93
Якщо кохання щастя промайнуло	134
Якщо любов — прекрасний шлях	112
Якщо мені ти завтра скажеш: "Ні"	96
Якщо на час розлука розвела	116
Якщо нам зустріти любов пощастить	145
Якщо не їсти сала, хліба і смачненьке	173
Якщо не любить — туга, біль і гнів!	118
Якщо не можеш прикростей позбутись	27
Якщо не хочеш бути злим і битим	27
Якщо порозумітися не можемо	47
Якщо свій вибрав шлях, свою насагу	25
Якщо стомились у польоті крила	135
Якщо твоя душа до мене лине	65
Якщо тебе засмучує мій вік	68
Якщо тебе не люблять, ти не плач!	119
Якщо ти вже шукаєш привід	98
Якщо ти від природи неледачий	15
Якщо ти хочеш душу зберегти	15
Якщо тобі лестять багато	9
Якщо у тебе є який талант	8
Я не боюсь, що ми з тобою	100
Я — не дурний	51
Я не люблю сумну й нудну	54
Я не люблю у віршах викрутасів	184
Я не сварюсь і наче все прощаю	12
Я ніжних слів таких не знаю	66
Я, переповнений ніжністю й ласкою	82
Японські танка, хоку — дивні	188
Я п'ю любов і клопочуся тим	90
Я рибу ловив знамениту!	146
Я розумію — хочеться всього	128
Я сам до істини дійшов	129
Я так люблю, коли смієшся ти!	87
Я хочу перечитувати ще	187
Я хочу, щоб у морі сліз	185

Літературно - художнє видання
Іващенко Віталій Вадимович
“Краплинки”

© В.В.Іващенко

НТУУ “КПІ” Видавництво “Політехніка”,
Свідоцтво ДК № 1665 від 28.01.2004 р.
03056, Київ, вул. Політехнічна, 14, корп 15.
тел/факс (044) 406-81-78

Надруковано
з оригінал-макету автора

Віддруковано на ЗАТ “ВІПОЛ”
зам. № К, 2016 р.
Формат 60x64 1/32. Наклад 5000 пр.
03151, Київ, вул. Волинська, 60.
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру серія
ДК № 4404 від 31.08.2012 р.

